

Τασκόρ ²

Οι Θρόνοι της Κόμπρας

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ
ΚΑΛΠΑΖΕΙ...

Ο ΓΙΓΑΝΤΟΣΩΜΟΣ καβαλλάρης, που ταξιδεύει καλπάζοντας μέσα στη νύχτα, ξεκίνησε πριν μια ώρα από το Δελχί. Το αλόγο του βγάζει άφρους από το στόμα κι' από στιγμή σε στιγμή μπορεί να πέσει νεκρό από την υπερέντασι των δυνάμεών του. Κι' όμως εκείνος τραβάει τα γκέμια, δεν το αφήνει ν' ανασάνη ούτε λεπτό. Πρέπει να φτάση όσο γίνεται πιο γρήγορα στο Μαχρά. Έξω από το Μαχρά αρχίζει ή ζούγκλα με τα θεόρατα μπαμπού. Και ανάμεσα στα μπαμπού ζούν σαν άγρίμια εκείνοι που πηγαίνει να συναντήσει απόψε...

Το Μαχρά δεν έχει ξυπνήσει ακόμα και τα μικρά φω-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.

χικά σπίτια του, τυλιγμένα στο σκοτάδι, κοιμούνται. Το ποδοβολητό του αλόγου αντηχεί βαρεια στους στενούς και έρημους δρόμους. Μερικά σκυλιά μονάχα, τρομαγμένα, γαβγίζουν. Ο καβαλλάρης όμως ούτε προσέχει. Το μάτι του είναι στηλωμένο εκεί κατά την έξοδο του χωριού.

Ύστερα από λίγο, έχει αφήσει πίσω του τις τελευταίες καλύβες και βγαίνει στον κάμπο. Δυο χιλιόμετρα πιο εκεί, φαντάζει σαν ένας πελώριος τοίχος που κλείνει το δρόμο, το δάσος με τα μπαμπού. Προχωρεί άφοβα προς τα εκεί και δέκα λεπτά αργότερα σταματάει τον άγγριο καλπασμό του...

Το αλόγο βαδίζει τώρα ξεφυσώντας με άργο βήμα και ξαφνικά μέσα στο σκοτάδι κά-

τι σαλεύει. Ένας ἴσκιος προβάλλει ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀδι-ἀπέραστης ζούγκλας. Ὁ γιγαντόσωμος καθαλλάρης σφυρίζει συνθηματικὰ τρεῖς φορές. Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἴσκιου ἔρχεται ἡ ἀπάντησι. Τρία σφυρίγματα πάλι.

Ὑστερα ἐκεῖνος ποὺ γλύσθησε μέσα ἀπὸ τὴ ζούγκλα προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ καθαλλάρη. Εἶναι ἕνας ψηλὸς ἄνδρας μὲ μιὰ ἄσπρη μπέρτα ριγμένη στοὺς ὤμους του. Τὸ πρόσωπό του εἶναι σκεπασμένο μ' ἕνα καρὼ μαντήλι ποὺ ἀφήνει μονάχα δυὸ μικρὰ ἀνοίγματα στῆ θέσι τῶν ματιῶν. Πίσω ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ ἀνοίγματα ἀστράφτει ἕνα βλέμμα σὰν κοφτερὸ ἀτσάλι...

— Γειάσου, Μαλαμπάρ!, λέει ὁ ἄγνωστος μὲ τὴ μπέρτα.

— Ὁ Θεὸς μαζί σου, Γκάλεμ!, ἀποκρίνεται ὁ γίγαντας καθὼς πηδάει ἀπὸ τὸ ἄλογό του. Ἐχω νέα ἀπ' τὸ παιδί.

— Ποῦ θὰ τὸν πᾶνε, Μαλαμπάρ;

— Ὅλη τὴ νύχτα, ὡς τὰ μεσάνυχτα, γύριζα ἔξω ἀπ' τὶς φυλακὲς κι' ἔμαθα. Θὰ ξεκινήσουν πρὶν ξημερῶση γιὰ τὸ παλιὸ κάστρο τοῦ Ραγκούνα. Ἐκεῖ θὰ τὸν τουφεκίσουν. Πρέπει νὰ βιαστοῦμε, Γκάλεμ! Πρὶν ξημερῶση, πρέπει νὰ μαστε ἐκεῖ.

— Θὰ εἴμαστε, Μαλαμπάρ! Ἐλα μαζί μου. Δὲν θὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ σκοτώσουν τὸν Ταγκόρ.

Καὶ ἡ φωνή του τρέμει ἔλαφρά, καθὼς προφέρει τὸ ὄνο-

μα τοῦ ἡρωϊκοῦ Ἑλληνόπουλου.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

ΜΕΡΙΚΕΣ ὥρες ἀργότερα, τὸ θρυλικὸ Ἑλληνόπουλο, ὁ Δημήτρης Σάρτας ἀπὸ τὴν Κύπρο, ποὺ εἶναι γνωστὸς σ' ὀλάκερες τὶς Ἰνδίες μὲ τὸ ὄνομα Ταγκόρ, στέκεται ἀπέναντι στὸ ἀγγλικὸ ἀπόσπασμα καὶ περιμένει ἀπὸ δευτερόλεπτο σὲ δευτερόλεπτο τὸ θάνατο. (*) Χοντρὰ σκοινιὰ κρατοῦν δεμένα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του...

Ἐδῶ, στὸ μεγάλο δρόμο, ἔξω ἀπὸ τὸ παλιὸ τεῖχος τοῦ ἐρειπωμένου φρουρίου τοῦ Ραγκούνα, μιὰ ὁμοβροντία καὶ δεκατέσσερες γλώσσες φωτιάς, ποὺ θὰ βγοῦν ἀπὸ τὶς κάννες τῶν ὄπλων τῶν στρατιωτῶν ποὺ εἶναι παραταγμένοι ἀπέναντί του, θὰ σημάνουν τὸ τέλος.

Τὸ ἡρωϊκὸ παιδί περιμένει. Τὰ μάτια του εἶναι καρφωμένα στὸν οὐρανό, ἐκεῖ κατὰ τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς. Μόλις ἡ πρώτη ἀχτίδα τοῦ ἡλίου χρυσώσει τὶς κορυφὲς τοῦ ἀπέναντι βουνοῦ, θὰ δοθῆ τὸ παράγγελμα «πῦρ!» καὶ μερικὰ καφτὰ μολύβια θὰ καρφωθοῦν στὸ κορμί του.

Ὁ Ἄγγλος ἀξιωματικός, ποὺ εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος, κυττάζει τὸ ρολοῖ τοῦ χεριοῦ του. Δυὸ λε-

(*) Διάβασε τὸ πρῶτο τεῦχος τοῦ «Ταγκόρ» «Ὁ Μικρὸς Ἑλευθερωτής».

πτά ακόμη μένουν ως τὴν ἀνατολή τοῦ ἡλίου. Καί, ὕστερα ἀπὸ δυὸ λεπτά, ὅλα θὰ ἔχουν τελειώσει.

Ξαφνικά, ἡ καρδιά τοῦ Ταγκόρ σκιρτάει. Κάτι ἀκούει καὶ οἱ ἐλπίδες, πού ἔχουν σβύσει, ξαναφουντώνουν μέσα του. Εἶναι τὸ κράξιμο ἐνὸς γερακιοῦ. Εἶναι μιὰ φωνή, πού μπορεῖ νὰ ξεγελάσῃ ὅλους ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ταγκόρ, πού ἔχει ζήσει ἕξη χρόνια στὴ ζούγκλα. Τὸ γεράκι πού κράζει εἶναι ὁ Μαλαμπάρ! Κάπου ἐδῶ κοντὰ πρέπει νὰ βρίσκεται κρυμμένος ὁ γίγαντας. Τοῦ στέλνει ἕνα μήνυμα ἐλπίδας. Τὸν προειδοποιεῖ νὰ εἶναι ἕτοιμος, γιατί κάτι πρόκειται νὰ γίνῃ. Τὸ στήθος του φουσκώνει καί, τὴν πιὸ κρίσιμη αὐτὴ στιγμή τῆς ζωῆς του, αἰσθάνεται σὰν ἕνα ἀγρίμι ἕτοιμο νὰ μουντάρῃ γιὰ νὰ κατασπαράξῃ μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια του ἐκείνους πού θέλουν νὰ τοῦ στερήσουν τὴν ἐλευθερία καὶ τὴ ζωή! Μὰ τὰ σκοινιά τὸν κρατοῦν ἀκίνητο καὶ σὲ κάθε ἀνυπόμονη κίνησι πού κάνει νοιώθει νὰ τοῦ πριονίζουν τὶς σάρκες του.

Καὶ ἀπότομα παγώνει. Βλέπει τὸν Ἄγγλο ἀξιωματικὸ νὰ ὑψώνῃ τὸ σπαθὶ του καὶ τοὺς στρατιῶτες νὰ φέρνουν τὰ ὅπλα στοὺς ὤμους τους καὶ νὰ τὸν σημαδεύουν. Μόλις τὸ σπαθὶ κατεβῆ πρὸς τὴ γῆ, θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ φοβερὴ ὁμοβροντία. Ἄχ! Δὲ θὰ προφτάσουν οἱ φίλοι του νὰ τὸν σώσουν...

Ὅμως, αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ τε

λευταῖο δευτερόλεπτο, ὅλα ἀλλάζουν. Ἐνας καθαλλάρης μὲ ἄσπρη μπέρτα καὶ σκεπασμένο πρόσωπο, βγάζοντας μιὰ ἄγρια πολεμικὴ κραυγή, ὀρμάει ἀπάνω στὸ ἀπόσπασμα. Πλάϊ του, καλπάζει σὰ σίφουνας ὁ Μαλαμπάρ μ' ἕνα γιαταγάνι στὸ χέρι. Καὶ πιὸ πίσω ἀπὸ δεξιά κι' ἀριστερὰ ἄλλοι καθαλλάρηδες, πού γεμίζουν τὸν ἀέρα μὲ ἄγρια οὐρλιαχτὰ καὶ πυροβολισμούς!

Ὁ Ἄγγλος ἀξιωματικὸς κυττάζει ξαφνιασμένος γύρω του. Οἱ στρατιῶτες τρομαγμένοι ἀπὸ τὴν ἄγρια καὶ ἀπρόοπτη τούτη ἐπίθεσι ξεχνοῦν τὸ παιδί, πού εἶναι στὸ μένο στὸν τοῖχο, καὶ προσπαθοῦν νὰ ἀμυνθοῦν. Κανεὶς δὲν ἀκούει τώρα τὸν ἀξιωματικὸ, πού δίνει παραγγέλματα ζητώντας νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Στρατοδικείου. Ἐνας ἀπ' τὸ ἀπόσπασμα πέφτει βαρεῖα πληγωμένος στὰ πόδια του. Οἱ σφαῖρες σφυρίζουν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Δὲν τὶς λογαριάζει. Πρῶτα πρέπει νὰ τουφεκισθῇ ὁ μικρὸς ἀντάρτης καὶ ὕστερα θὰ δῆ τί θὰ κάνῃ μ' αὐτοὺς τοὺς καθαλλάρηδες Ἰνδούς!

Σκύβει κι' ἀρπάζει τὸ ὄπλο τοῦ πληγωμένου καὶ σημαδεύει τὸ παιδί.

— Ταγκόρ, φυλάξου! Πρόσεχε Ταγκόρ!

Τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο, πού παλεύει ὅλην αὐτὴ τὴν ὥρα νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του, ἀκούει τὴ φωνὴ καὶ καταλαβαίνει. Ρίχνεται μὲ τὴν κοι-

λιά στο έδαφος. Μερικές σφαίρες περνούν από πάνω του και γκρεμίζουν χώματα και πέτρες από το τείχος. Ο άξιωματικός βλαστημάει. Πετάει το όπλο, που δεν έχει πια άλλες σφαίρες και φουχτιάζει το περιστροφό του. Μά τούτη τη φορά δεν προφταίνει να πιέσει τη σκανδάλη. Ο άνθρωπος με το σκεπασμένο πρόσωπο πυροβολεί. Το καυτό μολύβι χτυπάει το ώπλισμένο χέρι και ο άξιωματικός βγάζει μια κραυγή πόνου. Ταυτόχρονα, ο Μαλαμπάρ, που βρίσκεται τώρα κοντά στον Ταγκόρ, σκύβει κι' ανασηκώνει από το χώμα το δεμένο χειροπόδαρο Έλληνόπουλο και το καθίζει στη σέλα του αλόγου του.

— Είσαι χτυπημένος Ταγκόρ; ρωτάει ενώ με το μαχαίρι του κόβει τα σκοινιά που κρατούν τα χέρια και τα πόδια του παιδιού.

— Όχι, Μαλαμπάρ! Δεν προφτάσανε!

Και την ίδια στιγμή σαλπάρει σα σαίτα στη ράχη ενός άλλου αλόγου χωρίς καβαλλάρη, που περνάει τρομαγμένο δίπλα τους. "Ετσι, όπλος καθώς είναι, καβάλλα στ' αλόγο, ρίχνεται μέσα στη μάχη που έχει φουντώσει. Οί Ινδοί πυροβολούν στο ψαχνό. Μά και οί Άγγλοι στρατιώτες δεν άστειεύονται. Ο άέρας έχει γεμίσει από βροντές και μυρουδιά καμμένου μπαρουτιού.

Ο Μαλαμπάρ γλυτώνει από τον θάνατο την Ζανγκάρ και θγαίνει μαζί της από τις φλόγες.

Ὁ Καβαλλάρης μὲ τὴν ἄσπρη μπέρτα, κρατώντας τὸν Ταγκὸρ
καλπάζει πρὸς τὶς πλαγιὲς τοῦ λόφου...

— Ταγκὸρ!, οὐρλιάζει καλ-
πάζοντας ὁ γίγαντας πίσω
του.

Μὰ τὸ παιδὶ δὲν τὸν ἀκούει.
Θέλει νὰ μπῆ στὴ μάχη. Ὁ-
μως ξαφνικὰ κάποιος μπαίνει
μπροστά του καὶ τοῦ κόβει τὸ
δρόμο. Εἶναι ὁ παράξενος ἄν-
θρωπος μὲ τὸ σκεπασμένο
πρόσωπο καὶ τὴν ἄσπρη μπέρ-
τα.

— Πίσω, Ταγκὸρ!, διατά-
ζει. Μαλαμπὰρ ἐδῶ!

Ὁ γίγαντας!, ξεφυσῶντας
σὰν ἐλέφαντας, φτάνει κοντά
του.

— Ἐσὺ κι' ὁ Ταγκὸρ θὰ
φύγετε ἀμέσως!, λέει ὁ μα-
σκοφόρος μὲ φωνὴ πού δὲν ση-
κώνει ἀντίρρηση. Ἐμπρός,
δρόμο! Ὁ Νιρούκτα σὰς πε-

ριμένει στὸ μοναστήρι τοῦ
Νίσιο.

Τὸ Ἑλληνόπουλο κάτι πάει
νὰ πῆ, ἀλλὰ ὁ ἄλλος σηκώνει
τὸ χέρι.

— Κάνε αὐτὸ πού σου λέω,
Ταγκὸρ!, διατάζει.

Αὐτὴ ἡ φωνὴ τὸν ξαφνια-
ζει. Κάπου τὴν ἔχει ἀκούσει
κι' ἄλλοτε αὐτὴ τὴ φωνή. Μὰ
τούτῃ τῇ στιγμῇ πού σφυρί-
ζουν οἱ σφαίρες γύρω του δὲ
μπορεῖ νὰ θυμηθῆ.

— Ἐμπρός, Ταγκὸρ! φεύ-
γουμε!

Τούτῃ τῇ φορᾶ εἶναι ὁ Μα-
λαμπὰρ πού τοῦ μιλάει. Το
παιδὶ ὑπακούει. Καὶ σὲ λίγο
οἱ δυὸ καβαλλάρηδες, πού ξε-
μακραίνουν ἀπὸ τὸν τόπο τῆς
ἀγρίας μάχης, χάνονται στὸ
βάθος τοῦ δρόμου, ἀφήνοντας

ένα μεγάλο σύννεφο σκόνης πίσω τους. Οί πυροβολισμοί δεν ακούγονται πιά...

Η ΠΑΓΟΔΑ
ΚΑΙΓΕΤΑΙ!

Κ ΑΘΩΣ τὰ ἄλογα κόβουν τώρα λίγο τὸν καλπασμό τους τὸ παιδί ρωτάει:

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς μετὸ σκεπασμένο πρόσωπο;

— Χμ! Οὔτε ἐγὼ τὸν ξέρω!, λέει ὁ Μαλαιμπάρ καὶ ἀνασηκώνει τοὺς πελώριους ὤμους του. Κανεὶς δὲν εἶδε ἀκόμα τὰ φάτσα του. Μονάχα ὁ μαχαραγιᾶς Νιρούκτα ξέρει ποιὸς εἶναι. Τὸν λένε Γκάλεμ, πού θὰ πῆ ἄφοβος. Τώρα διευθύνει μιὰ ομάδα ἀπὸ «Ἐλεύθερους Ἰνδοὺς» (*). Εἶναι ἓνα ἀτρόμητο παλληκάρι. Τὸ λημέρι του εἶναι στὴ ζούγκλα μετὰ τὰ μπαμπού. Ὅταν ἔμαθε πὼς ἦταν νὰ ντουφεκιστῆς, ἔκανε σὰν λυσσασμένο λιοντάρι. Αὐτὸς κατάστρωσε τὸ σχέδιο καὶ ὠργάνωσε τὴν ἐπίθεσι. Χωρὶς αὐτὸν, ἴσως τώρα σοῦ κάνανε τὴν κηδεῖα σου.

— Περύεργο!, κάνει ὁ Ταγκόρ. Κάπου ἔχω ξανακούσει τὴ φωνή του. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ πού ἀκριβῶς. Γιὰ πρώτη φορὰ βλέπω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Κι' ὅμως εἶμαι βέβαιος πὼς ἔχω ξαναμιλήσει μαζί του.

(*) «Ἐλεύθεροι Ἰνδοὶ» εἶχαν ὀνομασθῆ κατὰ τὴν περίοδο 1920—1931 οἱ Ἰνδοὶ πού εἶχαν ξεσηκωθῆ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἐναντίον τῶν Ἀγγλων. Ἦταν ἓνα εἶδος πατριωτῶν πού ἔκαναν κλεφτοπόλεμο μετὰ τοὺς Ἀγγλους.

— Δὲν τὸ πιστεύω!, λέει ὁ Μαλαιμπάρ. Ὁ Γκάλεμ ἀποφεύγει τοὺς ἄνθρώπους σὰν τὸ διάβολο! Μετριοῦνται στὰ δάχτυλα ἐκεῖνοι πού ἔχουν μιὰ λήσει μαζί του.

— Ἴσως νὰ γελιέμαι!, κάνει σκεπτικὸ τὸ Ἑλληνόπουλο.

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, σὰν νὰ θέλη νὰ διώξη ἀπὸ τὸ νοῦ του τὸ αἰνίγμα πού τὸν βασανίζει, τινάζει πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι.

— Ἡ Ζανγκάρ; ρωτάει. Δέ μου εἶπες γιὰ τὴν Ζανγκάρ. Ὁ γίγαντας χαμογελάει.

— Ἡ Ζανγκάρ σοῦ στέλνει χαιρετισμούς καὶ σὲ περιμένει. Εἶναι μαζί μετὸν πατέρα της, τὸν Νιρούκτα. Ὅταν ἔμαθε πὼς σὲ πιάσανε ἔγινε σὰν πεθαιμένη. Τώρα θὰ ζωντανέψη πάλι, ὅταν σὲ δῆ...

— Εἶναι μακριὰ τὸ μοναστήρι τοῦ Νίσιο; ρωτάει τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Σὲ λίγο φτάνουμε, ἀποκρίνεται ὁ Μαλαιμπάρ. Εἶναι πίσω ἀπὸ τὸ λόφο πού βλέπεις. Ἡ παγόδα εἶναι πνιγμένη μέσα στὰ ἀρτόδεντρα καὶ τοὺς κοκοφοίνικες. Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ ὑποψιαστῆ ὅτι ἐκεῖ, ἀνάμεσα στοὺς εὐσεβεῖς λάμα (*) μετὰ τὰ κίτρινα ράσα, κρύβονται ὁ μαχαραγιᾶς Νιρούκτα καὶ ἡ κόρη του. Ἄν τὸ ξέρανε, οἱ Ἀγγλοι θὰ στέλνανε πέντε μεραρχίες νὰ περικυκλώσουν τὸν τόπο καὶ νὰ τὸν πιάσουν ζωντανό.

— Πιὸ ἐπικίνδυνοι ἀπ' τοὺς

(*) Λάμα: Ἱερεῖς τοῦ Βούδδα.

“Αγγλους είναι οί Τέγκ!, λέει με μίσος ό Ταγκόρ. Αυτοί οί ληστές είναι χειρότεροι. Δουλεύουν στο σκοτάδι και χτυπούν ύπουλα. Μή ξεχνάς ότι ό Ναντίρ - Χό, ό αρχηγός τους, ζητάει για τόν έαυτό του τόν τίτλο του μαχαραγιά του Κασμίρ, που σημαίνει πώς θα κάνει τ' αδύνατα δυνατά να έξοντώση τόν Νιρούκτα.

Κάτι θέλει να πη ακόμα ό Ταγκόρ, αλλά σταματάει. Τραβάει τὰ χαλινάρια του άλλου του και τὸ ζῶο καρφώνεται απότομα στη θέση που βρίσκεται. Μιά τεράστια φλόγα έχει σηκωθή πίσω από τὸ λόφο και μεγάλα σύννεφα καπνοῦ γεμίζουν τὸν οὐρανό.

— Κύτταξε, Μαλαμπάρ!, ξεφωνίζει.

— Φωτιά!, κάνει ξαφνιασμένος ό γίγαντας. Τὸ δάσος καίγεται.

— Στοιχηματίζω πὼς καίγεται ή παγόδα!, λέει τὸ παιδί. Να μη με λένε Ταγκόρ, αν σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ δὲν ἔχουν βάλει τὸ χέρι τους οί Τέγκ! Ἐμπρός, Μαλαμπάρ! Ἴσως τούτῃ τὴ στιγμή νὰ κινδυνεύουν ή Ζανγκάρ κι' ό πατέρα της!

Τραβοῦνε τὰ γκέμια οί δυὸ καβαλλάρηδες και ξεχύνονται σαν σίφουνας πρὸς τὸ μέρος του λόφου. Ὅσο ζυγώνουν ἕνας πυρωμένος ἀέρας τους χτυπάει τὸ πρόσωπο και οί φλόγες ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτὸ γίνονται μεγαλύτερες. Ἡ καρδιά του ἡρωϊκοῦ Ἑλληνόπουλου χτυπάει βιαστικά.

«Θεέ μου, κάνε νὰ τους προφτάσουμε ζωντανούς!», παρακαλάει...

ΝΑΝΤΙΡ - ΧΟ,
Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

Ο ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ Νιρούκτα και ή ὁμορφη Ζανγκάρ βρίσκονται πραγματικά σὲ φοβερό κίνδυνο. Δεμένοι χειροπόδαρα με χοντρά σκοινιά μέσα σ' ἕνα δωμάτιο του μεγάλου ξενώνα του Νίσιο, βλέπουν τὸν θάνατο νὰ τους ζυγώνει με βαρεια βήματα. Τὸ μεγάλο ξύλινο σπίτι, που μοιάζει μ' ἕνα ὁμορφο ἀνάκτορο, είναι τυλιγμένο στις φλόγες και στ' αὐτιά τους φτάνουν ἀνατριχιαστικά και ὑπόκωφα τὰ τριξίματα που κάνει ή φωτιά, καθώς καταβροχθίζει τὴν μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη τὶς γύρω κάμαρες και προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τους. Οί καπνοὶ τους πνίγουν. Ἀπὸ τὰ χλωμὰ πρόσωπά τους κατρακυλοῦν κόμποι ἀπὸ ἰδρώτα ἀγωνίας. Ἡ ἀναπνοή γίνεται δύσκολη. Οί φλόγες γλείφουν τους ἔξωτερικούς ξύλινους τοίχους του δωματίου που είναι νὰ γίνῃ σὲ λίγο ό τόπος ἑνὸς φριχτοῦ και μαρτυρικοῦ θανάτου.

— Τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ πιά!, ἀναστενάζει ό Νιρούκτα γεμάτος θλίψη. Λυπάμαι, ἀγαπημένη μου κόρη, που σὲ παρασύρω σ' ἕνα τέτοιο θάνατο.

— Ἄν ἦταν τουλάχιστον ἑλεύθερος ό Ταγκόρ!, λέει ή κοπέλλα και τὰ μάτια της εἰ-

ναι γεμάτα δάκρυα. "Ίσως υπήρχε ή έλπίδα.

Πρην κάμποσες μέρες έγκαταστάθηκε σ' αυτό τὸ μοναστήρι ὁ έπαναστάτης μαχα-ραγιὰς μαζί με τὴν κόρη του. Τὸ άγριο κυνηγητό, πὸν τοὺς κάνουν οί "Αγγλοί καί οί Τέγκ, τὸν άναγκάζει κάθε τόσο ν' αλλάζει κρυψώνα. Κι' έδώ, σὸν μοναστήρι τοῦ Νίσιο, έχει πιστέψει πὸς γιά μιὰ δυὸ εβδομάδες τουλάχιστον θά είναι άσφαλής. Οί λάμα εκτιμοῦν τὴν παλληκαριά καί τοὺς άγώνες του γιά τὸ λαό, καί τὸν προστατεύουν.

"Ομως οί Τέγκ έχουν παντοῦ τοὺς κατασκόπους τους. Καί σέ τούτη τὴν παγόδα υπάρχει ένας κακομούτσουνος

λιγνὸς Ἰνδός, ὁ Καντράγια, ὁ έπιστάτης τῶν κτημάτων τοῦ μοναστηριοῦ, φανατικὸς ὀπαδὸς τῆς Θεᾶς Κάλι. Ὁ Καντράγια βλέπει μιὰ μέρα τὸν Νιρούκτα καί τὴν κόρη του καί ξαφνιάζεται. Παρακο-λουθεῖ καί βεβαιώνεται καί τὸ ἴδιο βράδυ, καθάλλα σὸν ἄ-λονό του, ξεκινάει καί φτάνει σὸν σταυροδρόμι τοῦ Τζάλ - Τζαμί, σὸν σπίτι τοῦ Ναντίο-Χό, πὸν είναι ὁ άρχηγὸς τῶν Τέγκ.

— Σοῦ φέρνω σπουδαία νέα. Ναντίρ, τοῦ λέει. Ὁ Νι-ρούκτα κι' ή Ζανγκάρ βρίσκον-ται σὸν παγόδα τοῦ Νίσιο. "Αν βιαστής, μπορείς νά τοὺς βάλης σὸν χέρι.

Ὁ Ναντίρ ξαφνιάζεται καί

Τὰ δυὸ παιδιά βλέπουν νά ζωντ ανεύουν οί έλπίδες τῆς σωτηρίας καθὸς πιάνονται άπό τὴ βάρκα.

‘Ο Ταγκόρ ἐπιτίθεται σὰν κεραυνὸς ἐναντίον τοῦ συμμορίτη ποὺ κρατᾶει ἀπειλητικὰ τὸ τσεκούρι...

τὰ μάτια του γαμίζουν σκούρα σύννεφα. Ἐνα ἀπαίσιο χαμόγελο σχεδιάζεται στὸ πρόσωπό του.

—Εἶσαι βέβαιος, Καντράγια; ρωτᾶει.

—‘Ο Καντράγια δὲ σὲ γέλασε ποτέ!, ἀποκρίνεται σοβαρὰ ὁ κατάσκοπος.

‘Ο ἀρχηγὸς τῶν Τέγκ τὸν χτυπάει στὸν ὦμο.

—‘Η θεὰ Κάλι νὰ σὲ προστατεύη, Καντράγια! Θὰ γίνῃ τὸ θέλημά της.

Τοῦ βάζει μερικὰ χρυσᾶ νομίσματα στὴ φούχτα καὶ τοῦ σφίγγει τὸ χέρι.

—Γύρισε στὴν παγόδα, τοῦ λέει. Θὰ γίνῃ, ὅ,τι χρειάζεται...

Ὑστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ

Ναντῖρ - Χὸ ἔχει καταστρώσει τὸ σχέδιο καί, λίγο πρὶν ξημερώση, πραγματοποιεῖ μιὰ σίφνιδιαστικὴ ἐπίθεσι στὸ μοναστήρι. Οἱ Τέγκ στραγγαλίζουν τοὺς σωματοφύλακες τοῦ Νιρούκτα. Οἱ λάμα αἰχμαλωτίζονται καὶ κλειδώνονται στὶς ἀποθήκες τοῦ ρυζιοῦ, ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὸ μοναστήρι, καί, ὅταν ὅλα εἶναι ἕτοιμα, ὁ Ναντῖρ μπαίνει στὴν κάμαρη τοῦ ἐπαναστάτη μαχαργιά τοῦ Κασμίρ.

‘Ο Νιρούκτα τινάζεται ξαφνιασμένος ἀπ’ τὸ κρεβάτι του καὶ φουχτιάζει τὸ σπαθί του. Τὰ μάτια του στενεύουν ἀπὸ ὀργὴ καὶ μῖσος, καθὼς βλέπει μπροστά του τὸν πιὸ

αίμοδόρο και θανάσιμο έχθρό του.

—Πάλι έσύ; γρυλλίζει και μουντάρει με σηκωμένο τὸ σπαθί.

“Ομως οί Τέγκ πού συνοδεύουν τὸν Ναντίρ, εἶναι πιὸ σβέλτοι. Πέφτουν ἀπάνω του και τὸν ἀφοπλίζουν.

—Δέστε τον!, διατάζει ὁ Ναντίρ - Χό. Και φέρτε ἐδῶ και τὴν κόρη του. Θέλω νὰ κουβεντιάσουμε πρὶν τὸν στείλω ν' ἀνταμώση τοὺς μακρυνούς του προγόνους. Κι' αὐτὰ πού θὰ πῶ νὰ τ' ἀκούση και ἡ Ζανγκάρ.

Οί ληστὲς δένουν τὸν Νιρούκτα με χοντρά σκοινιά σὲ μιὰ καρέκλα. Ὑστερα φέρνουν σέρνοντας και τὴν Ζανγκάρ. Τὴν δένουν κι' αὐτὴ σ' ἕνα κάθισμα. Τὸ βλέμμα τοῦ κοριτσιοῦ εἶναι γεμᾶτο μῖσος γιὰ τὸν ἄνθρωπο, πού πρὶν λίγες μέρες τὴν ἔστειλε νὰ πουληθῆ γιὰ σκλάβα στὸ Δελχί. Ἐκεῖνος ἄμως δείχνει πὼς δὲν καταλαβαίνει και χαμογελάει. Ὑστερα γυρίζει στὸν πατέρα της.

—Ἐχω ἕνα χαρτί στὴν τσέπη μου, Νιρούκτα, τοῦ λέει. Γράφει πὼς παραιτεῖσαι με τὴ θέλησί σου ἀπὸ μαχαραγιᾶς και πὼς παραχωρεῖς τὴ θέσι του σὲ μένα, πού πρόκειται νὰ γίνω γαμπρός σου. Ἄν τὸ ὑπογράψης, θὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωὴ και ἡ Ζανγκάρ θὰ γίνῃ γυναίκα μου. Ἄν ὄχι, τοῦτο τὸ ξημέρωμα θὰ εἶναι τὸ τελευταῖο και γιὰ τοὺς δυὸ σας. Θὰ πεθάνῃς, Νιρούκτα και μαζί με σένα

κι' ἡ κόρη σου κι' ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατό σου, θὰ μοῦ δώσουν τὴν ἐπαρχία σου οἱ Ἐγγλέζοι! Ἔτσι κι' ἄλλοιῶς λοιπόν... Τὸ πιὸ σωστὸ ὅμως νομίζω πὼς εἶναι νὰ ὑπογράψῃς αὐτὸ τὸ χαρτί...

—Ὁχι, πατέρα! Μὴν ὑπογράψῃς!, φωνάζει τὸ κορίτσι.

—Δὲν ὑπογράφω!, μουγκρίζει ὁ Νιρούκτα. Μαχαραγιᾶς δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἕνας ληστής σὰν και σένα.

Τὰ μάτια τοῦ Ναντίρ - Χό ἀστράφτουν ἀπὸ λύσσα.

—Εἶναι ἡ τελευταία σου λέξι αὐτὴ; ρωτάει.

—Ναί. Εἶναι ἡ τελευταία μου λέξι!

—Τότε μπορεῖς νὰ προσευχηθῆς στὸν παντογνώστη Βούδδα, κάνει και ἡ φωνὴ του γαμάτη εἰρωνία, μοιάζει με σφύριγμα φιδιοῦ. Προσευχῆσου νὰ σοῦ δώσῃ περισσότερο μυαλό, ὅταν ξαναγεννηθῆς και ἔρθῃς πάλι στὸν κόσμο (*).

Ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ, ἀλλὰ σὰ νὰ θυμᾶται κάτι τὴν τελευταία στιγμὴ, ξαναγυρίζει.

—Θέλω νὰ σοῦ πῶ και κάτι ἄλλο, Νιρούκτα, λέει στὸν δεμένο μαχαραγιᾶ, γιὰ νὰ πεθάνῃς εὐχαριστημένος. Οἱ θησαυροί σου, πού ἔχεις κρύψει στὴ ζούγκλα, θὰ γίνουν σὲ λίγο δικοί μου. Οἱ ἄνθρωποί μου βρίσκονται στὰ ἴχνη τῆς

(*) Οἱ Βουδδιστὲς, ὡς γνωστόν, πιστεύουν στὴν μετεμψύχωση. Πιστεύουν ὅτι οἱ ψυχὲς τῶν νεκρῶν ξαναγυρίζουν στὸν κόσμο αὐτὸ και μπαίνουν στὸ σῶμα νεογέννητων παιδιῶν.

κρυψώνας. Σὲ λίγο τὸ χρυσάφι σου καὶ τὰ διαμαντικά σου θὰ εἶναι δικά μου.

Κι' ἓνα γέλιο ἀπαίσιο σκεπάζει τὰ τελευταῖα του λόγια. Ὑστερα βγαίνει μὲ βιαστικὸ βῆμα ἀπὸ τὴν κάμαρη καὶ κλειδώνει τὴν πόρτα.

—Βάλτε φωτιά!, διατάζει τοὺς Τέγκ πού τὸν συνοδεύουν. Ὁ Νιρούκτα κι' ἡ κόρη του δὲν θὰ ὑπάρχουν σὲ λίγο κι' ὁ δρόμος γιὰ τὸν καινούργιο μαχαραγιᾶ θὰ εἶναι ἐλεύθερος! Ἐμπρός, παιδιά! Ἡ θεὰ Κάλι, πού μᾶς βλέπει ἀπὸ ψηλά, εἶναι μαζί μας!

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΕΡΑΣΜΑ

Ο ΛΑ αὐτὰ δὲν τὰ ξέρουν ἀκόμα ὁ Ταγκὸρ καὶ ὁ Μαλαμπάρ, πού καλπάζουν πρὸς τὸν τόπο τῆς φωτιάς. Τώρα ἓνα μονάχα ξέρουν. Πῶς πρέπει νὰ φτάσουν ὅσο γίνεται πιὸ σύντομα στὴν παγόδα τοῦ Νίσιο, ὅπου ὁ Νιρούκτα κι' ἡ κόρη του διατρέχουν ἓνα φοβερὸ κίνδυνο. Τ' ἄλογα σκαρφαλώνουν στὶς πλαγιὲς τοῦ λόφου, φτάνουν στὴν κορυφή κι' ἀπὸ ἐδῶ οἱ δυὸ καθαλλάρηδες βλέπουν τὸ ἀνατριχιαστικὸ θέαμα. Οἱ φλόγες ἔχουν ἀγκαλιάσει τὸν ξενῶνα καὶ οἱ γλώσσες τῆς φωτιάς, ἄγριες καὶ ἀσυγκράτητες, ὑψώνονται στὸν οὐρανό.

—Νάτοι!, φωνάζει ὁ Μαλαμπάρ καὶ δείχνει πέρα στὸ μακρινὸ μοναστήρι. Βάλανε φωτιά καὶ φεύγουν καβάλλα στ' ἄλογά τους.

—Εἶναι ὁ Ναντὶρ - Χό!, λέει τὸ παιδί πού βλέπει καὶ ξεχωρίζει τὸν πρῶτο καθαλλάρη. Εἶναι ὁ Ναντὶρ - Χό μὲ τοὺς ληστές του! Καλὰ τὸ κατάλαβα!

Σφίγγει τὰ δόντια, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καιρὸς νὰ τοὺς κυνηγήσει. Τώρα, κάθε στιγμή πού περνᾶει, εἶναι πολύτιμη. Κατηφορίζουν τὴν πλαγιά καὶ φτάνουν στὴν παγόδα. Πηδοῦν ἀπὸ τ' ἄλογα. Ὁ μισὸς ξενῶνας εἶναι κιόλας ἐρείπιο κι' ἡ φωτιά, πού κάνει τὸν ἀέρα νὰ ζεματάη, ἀγκαλιάζει τὸν ἄλλο μισό.

—Θαρρῶ πῶς φτάσαμε ἄργά!, λέει ὁ Μαλαμπάρ.

—Ποῦ ἦταν τὰ δωμάτιά τους; ρωτᾶει μὲ ἀγωνία τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ὁ γίγαντας δείχνει πρὸς μιὰ κατεύθυνσι μὲ τὸ χέρι του. Ὁ Ταγκὸρ ὀρμάει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Νοιώθει τὶς φλόγες νὰ τὸν τυλίγουν καὶ χάνεται μέσα στοὺς καπνοὺς. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ Μαλαμπάρ τρέχει ξοπίσω του. Τρέχει, τὸν προσπερνᾶει καί, ρίχνοντας ὅλο τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του σὲ μ' ἄ πόρτα πού καίγεται, τὴν γκρεμίζει. Ἡ πόρτα πέφτει μὲ πάταγο. Καὶ ὁ γίγαντας βρίσκεται σὲ μιὰ κάμαρη γεμάτη καπνό. Δὲν βλέπει. Ὅλα εἶναι χαμένα μέσα σ' ἓνα σκοῦρο σύννεφο καὶ ἡ ἀνάσα του κόβεται. Ξαφνικὰ σκοντάφτει κάπου. Πέφτει, ξανασηκώνεται καὶ ἀπλώνει τὰ χέρια. Τὰ δάχτυλά του ἀγγίζουν ἓνα κορμὶ δεμένο. Μὲ μιὰν ἀσύλληπτη ταχύτητα σπάζει τὰ σκρο-

νιά κι' άνασηκώνει στην άγκυλιά του τὸ ανθρώπινο σώμα. Είναι ἡ Ζανγκάρ!

—Ταγκόρ!, φωνάζει. Ἐδῶ!

Ἐμῶς δὲν παίρνει ἀπάντησι. Δὲν ξέρει τί νὰ κάνη. Οἱ καπνοὶ καὶ ἡ άγωνία τὸν πνίγουν.

—Ταγκόρ! Ταγκόρ!, ξαναφωνάζει. Βρήκα τὴ Ζανγκάρ!

Ἄλλὰ καὶ πάλι καμμιὰ ἀπάντησι. Ἀκούει κάτι νὰ τρίζη ὑπόκωφα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Ἡ στέγη ἐτοιμάζεται νὰ πέση. Κρατῶντας τὴν ἀναίσθητη κοπέλλα στὰ χέρια του, ἀποφασίζει νὰ κινηθῆ. Νὰ σώση πρώτα αὐτὴν κι' ὕστερα βλέπει τί πρέπει νὰ κάνη. Ἐνας τεῖχος φωτιάς σηκώνεται μπροστά του. Ἄλλὰ δὲν ἔχει καιρὸ νὰ διαλέξη. Μουντάρει μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι, προσπαθῶντας νὰ καλύψη μὲ τὰ μπράτσα του τὸ κορμὶ τοῦ κοριτσιοῦ. Τρέχει στὰ τυφλά καὶ τὰ ἀναμμένα ξύλα καίνε τὰ πόδια του. Ἡ ἄσπρη κοντὴ ρόμπα του παίρνει φωτιά. Κάθε δευτερόλεπτο μοιάζει μ' ἕναν αἰῶνα σ' αὐτὴ τὴν κόλασι. Ἐπὶ τέλους βγαίνει ἀπὸ τὸν φλεγόμενο ξενῶνα. Ἀκουμπάει ἀπαλὰ τὸ κορίτσι μακριὰ ἀπ' τὶς φλόγες κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ βάζει τὸ αὐτί του στὸ στήθος της. Εὐτυχῶς! Ἡ καρδιά δουλεύει. Ὁ καθαρὸς ἀέρας θὰ τὴν κάνη σὲ λίγο νὰ συνέλθῃ.

Ἐτοιμάζεται νὰ τρέξῃ πάλι πρὸς τὸ μέρος τῆς φωτιάς. Ἐκεῖ μέσα στὶς φλόγες καὶ

στοὺς καπνοὺς πρέπει νὰ βρισκεται ὁ Ταγκόρ. Ἀφίνει τὸ κορίτσι καὶ τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἄλλὰ τούτῃ τὴ φορὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ προχωρήσῃ. Ἡ πυρκαϊὰ ἔχει γίνει χίλιες φορὲς πιὸ ἄγρια. Καὶ σὰν νὰ μὴ φτάνῃ αὐτό, μονομιᾶς, μ' ἕνα φοβερὸ πάταγο, γκρεμίζεται ἡ στέγη τοῦ ξενῶνα καὶ οἱ φλόγες παίρνουν καινούργια δύναμι. Ἐκατομμύρια μικρὰ ἄστρα, οἱ σπίθες, τινάζονται πρὸς τὸν οὐρανὸ σὰν ἕνα τραγικὸ καὶ μεγαλόπρεπο μαζὶ πυροτέχνημα.

—Πάει ὁ Ταγκόρ!, γρυλλίζει ὁ γίγαντας καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του αἰσθάνεται τὰ μάτια του ὑγρά. Χάθηκε ὁ Ταγκόρ!

Πραγματικά, τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο εἶναι σὰν νὰ ταξιδεύῃ τώρα στὸ θάνατο. Χαμένο μέσα στὶς φλόγες καὶ τοὺς καπνοὺς, εἶχε ἀκούσει πρὶν ἀπὸ λίγο τὴ φωνὴ τοῦ Μαλαμπάρ ποὺ τὸν καλοῦσε. Ἐμῶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ. Ὁ καπνὸς τοῦ φέρνει ἀσφυξία καί, καθὼς κάνει ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, αἰσθάνεται νὰ τὸν πνίγῃ.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ μισοσκοταδο μιὰ γλώσσα φωτιάς φωτίζει τὸν γίγαντα. Τὸν βλέπει ποὺ κρατᾶει στὰ δυνατὰ μπράτσα του τὴν Ζανγκάρ καὶ τώρα πιά εἶναι σίγουρος πὼς θὰ τὴν σώσῃ. Ἀπομένει ὅμως ὁ Νιρούκτα. Τετὸνον πρέπει νὰ σώσῃ αὐτός. Ἀκούει ἕνα βογγητό. Κάποιος ζητάει βοήθεια. Μὲ τὰ χέρια μπροστά, ψάχνοντας, γαντζώνεται ἀπά-

νω στο κορμί του. Τὰ δάχτυλά του συναντοῦν τὰ σκοινιά καὶ καταλαβαίνει. Μὲ σβέλτες κινήσεις βγάζει τὸ μαχαίρι του καὶ τὸν ἐλευθερώνει. Εἶναι ὁ Νιρούκτα.

— Μαχαραγιά!, ψιθυρίζει μὲ πνιχτὴ φωνὴ τὸ παιδί.

Ἐκεῖνος, ποὺ δὲν ἔχει χάσει ἀκόμα τὶς αἰσθήσεις του, ἀναγνωρίζει τὴ φωνὴ τοῦ Ταγκόρ καὶ οἱ ἐπλίδες τοῦ δίνου κουργάγιο.

— Ποῦ εἶναι ἡ Ζανγκάρ, Ταγκόρ; ρωτάει.

— Ἡ Ζανγκάρ εἶναι ἐν τάξει! Ἐμεῖς τώρα πρέπει νὰ βγοῦμε ἀπ' αὐτὴ τὴν κόλασι. Στηρίξου ἀπάνω μου, Μαχαραγιά! Δὲν ἔχουμε πολὺ καιρὸ μπροστά μας!

Κάνουν μερικὰ βήματα πρὸς τὴν πόρτα, μὰ τὴν ἴδια στιγμή γίνεται κάτι φοβερό. Ἡ στέγη ποὺ καίγεται πέφτει μὲ πάταγο. Ὁ ἄντρας καὶ τὸ παιδί ξαπλώνουν στὸ πάτωμα. Τὰ χοντρά καντρόνια ποὺ δὲν ἔχουν καὴ ἀκόμα κρατοῦν ἓνα κομμάτι τῆς καμμένης στέγης ἓνα μέτρο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους. Μὰ τοῦτο δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ πολὺ. Ὑστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, τὰ ἀναμμένα ξύλα θὰ πέσουν κι' οἱ δυὸ ἄνθρωποι, αἰχμάλωτοι μέσα στὶς φλόγες, θὰ ψηθοῦν ζωντανοί.

— Εἴμαστε χαμένοι!, λέει τὸ παιδί.

— Ὅχι ἀκόμα!, ἀποκρίνεται ὁ Νιρούκτα.

Καί, καθὼς μιλάει, σέρνει τὴν παλάμη του στὸ πάτωμα. Κάτι ψάχνει νὰ βρῆ. Τὰ δά-

χτυλά του ἀγκαλιάζουν ἓναν σιδερένιο χαλκᾶ. Τὸν τραβᾶνε πρὸς τ' ἀπάνω μὲ δύναμι κι' ἓνα τετράγωνο κομμάτι ἀπὸ τὸ πάτωμα παραμερίζει κι' ἀφίνει ἓνα μεγάλο ἄνοιγμα. Εἶναι μιὰ καταπακτὴ, ἓνα μυστικὸ πέρασιμα!

— Ἐδῶ, Ταγκόρ!, ψιθυρίζει. Νομίζω πὼς σωθήκαμε! Ἔλα μαζί μου!

Ἐνα ρεῦμα ψυχροῦ ἀέρα γαμίζει τὰ πνευμόνια τους καὶ αἰσθάνονται νὰ ξαναγυρίζουν στὴ ζωὴ. Σ' αὐτὸ τὸ ἄνοιγμα ὑπάρχει μιὰ παλιὰ πέτρινη σκάλα. Πρῶτος κατεβαίνει ὁ Νιρούκτα. Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀκολουθεῖ. Προχωροῦν σ' ἓνα σκοτεινὸ διάδρομο, ποὺ μυρίζει ὑγρασία καὶ μούχλα.

— Εἶναι ἓνα μυστικὸ ὑπόγειο πέρασιμα, ἐξηγεῖ ὁ μαχαραγιάς καθὼς βαδίζουν βιαστικὰ καὶ ἀπομακρύνονται ἀπ' τὴ φωτιά. Τὸ εἶχαν φτιάσει οἱ λάμα τοῦ μοναστηριοῦ αὐτοῦ γιὰ νὰ κρύβωνται καὶ νὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὶς ληστρικές ἐπιδρομές, ποὺ τὰ παλιὰ χρόνια ἦταν συχνές σ' αὐτὸ τὸν ἔρημο τόπο. Ὅταν ἐγκαταστάθηκα ἐδῶ, μοῦ ἔδειξαν τὴν καταπακτὴ καὶ μὲ συμβούλεψαν νὰ τὴ χρησιμοποιήσω σὲ ὥρα ἀνάγκης. Καὶ ἡ ἀνάγκη αὐτὴ ὅπως βλέπεις δὲν ἄργησε νὰ παρουσιαστῆ. Ἀλλὰ ἐσὺ δὲν μοῦ μίλησες γιὰ τὰ δικά σου. Πρόφτασε λοιπὸν ὁ Γκάλεμ τὸ ἀπόσπασμα;

— Ναί! Ἦρθαν καὶ μ' ἐλευθέρωσαν τὴν τελευταία

στιγμή, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο.

Καὶ ξαφνικὰ θυμᾶται τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν ἄσπρη μπέρτα καὶ τὸ σκεπασμένο πρόσωπο.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Γκάλεμ; ρωτᾷ. Γιὰ ποιὸ λόγο κρύβει τὸ πρόσωπό του;

Ὁ Νιρούκτα χαμογελάει παράξενα.

— Αὐτὸ Ταγκὸρ εἶναι ἓνα μυστικό, λέει, ποὺ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ἀποκαλύψω σὲ κανένα. Ἴσως ὅμως ἀργότερα τὸ μάθης καὶ σύ...

ΚΑΝΤΡΑΓΙΑ, Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Ξ ΑΦΝΙΚΑ καθὼς βαδίζουν κάτι σαλεύει στὸ σκοτάδι. Ἕνας ἴσκιος ποὺ παραμονεύει μέσα στὸ στενὸ πέρασιμα ἔχει κινηθῆ καὶ κάτι ἀστράφτει καὶ σφυρίζει στὸν ἀέρα. Τὸ παιδί σπρώχνει ἀπότομα πρὸς τὰ πλάγια τὸν Νιρούκτα καὶ σκύβει. Ἕνα κοφτερὸ μαχαίρι περνᾷ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους καὶ ἀφίνει ἓναν ὀξύ μεταλλικὸ ἦχο, καθὼς χτυπάει στὸν μουχλιασμένο καὶ ὑγρὸ τοῖχο.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο τινάζεται σὰ σαῖτα πρὸς τὸ μέρος τῆς σκιάς, ποὺ φαίνεται νὰ κινῆται πρὸς τὴν ἔξοδο. Τὸ χέρι του γαντζώνεται στὴ ράχη τοῦ ἀγνώστου καὶ ἡ γροθιά του πέφτει σὰν ἓνα σφυρί, ποὺ ζυγίζει χίλιες ὀκάδες, στὸ σαγόνι του. Ἀκούγεται ἓνα βογγητό, ἀλλὰ ταυτόχρονα ἓνα καινούργιο μαχαίρι

διαγράφει ἓνα θανάσιμο τόξο στὸν ἀέρα. Τὸ παιδί σκύβει κι' ἀποφεύγει τὸ χτύπημα. Τὴν ἴδια στιγμή, μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα, φουχτιάζει μὲ τὰ δύο του χέρια τὸ πόδι τοῦ ἀντιπάλου του καὶ τὸν ἀνατρέπει. Κυλιούνται κι' οἱ δύο στὸ ὑγρὸ χῶμα. Τὸ λαστιχένιο κορμὶ τοῦ Ταγκὸρ ρίχνει ὀλόκληρο τὸ βάρος του ἀπάνω στὸ σῶμα τοῦ ἀγνώστου καὶ τὰ δάχτυλά του τυλίγονται σὰν μιὰ σιδερένια τανάλια γύρω ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ ὀπλισμένου χεριοῦ. Ὁ ἀγνώστος ὅμως δὲν θέλει ν' ἀφήσῃ τὸ μαχαίρι. Κάνει μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, ξεφεύγει ἀπὸ τὴ σιδερένια τανάλια καὶ τὸ κατεβάζει μὲ δύναμι στὴ ράχη τοῦ παιδιοῦ. Τὸ Ἑλληνόπουλο ὅμως προσέχει. Παίρνει μιὰ βόλτα στὸν ἀέρα καὶ μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι κάνει τὴν ἀστραφτερὴ λεπίδα νὰ σφηνωθῆ στὴν κοιλιά τοῦ ἀγνώστου ληστή. Ἐκεῖνος χτυπημένος θανάσιμα μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι, ἀφίνει ἓνα μουγγρητὸ καὶ τινάζει τὰ πόδια.

— Ἐν τάξει!, λέει ὁ Ταγκὸρ καθὼς ἀνασηκώνεται. Τὴν ἔπαθε σὰν ἀγράμιματος!

Ὁ Νιρούκτα, ποὺ ἔχει πλησιάσει στὸ μεταξὺ καὶ σκύβει πάνω ἀπὸ τὸν χτυπημένο, ἀφίνει μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως:

— Ὁ Καντράγια!, λέει. Εἶναι ὁ Καντράγια! Τώρα εἶμαι σίγουρος πὼς αὐτὸς μᾶς πρόδωσε στὸν Ναντὶρ - Χό! Τὸν εἶδα προχτὲς νὰ μὲ παρακολουθῆ καὶ νὰ μὲ κυττάζῃ παράξενα. Ἦξερε τὸ μυστικὸ

πέρασμα καὶ παραμόνευε. Ἦταν ὁ ἐπιστάτης τῶν κτημάτων αὐτῆς τῆς παγόδας.

Τὸ παιδί δὲν μιλάει. Καταλαβαίνει ὅτι τώρα πρέπει νὰ χουν τὰ μάτια ἀνοιχτά, γιατί κανεὶς δὲν ξέρει τί μπορεῖ νὰ συμβῆ ἀπὸ τῆ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη, μέσα σὲ τοῦτο τὸ σκοτεινὸ πέρασμα. Ἀρχίζουν πάλι νὰ βαδίζουν. Εὐτυχῶς δὲν ἔχουν ἄλλη ἄσκημη συνάντησι καὶ σὲ λίγο βγαίνουν μέσα στὸ ναό. Ἡ ἔξοδος εἶναι ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸ μεγάλο εἶδωλο τοῦ φωτοδότη Βούδδα, ποὺ εἶναι στημένο στὸ κέντρο τῆς παγόδας.

Ἐνα χαρούμενο οὐρλιαχτὸ τοὺς ὑποδέχεται, καθὼς βγαίνουν στὸ ὕπαιθρο. Ὁ Μαλαμπάρ οὐρλιάζει σὰν ἑλέφαντας ποὺ τοῦ χαρίζουν... ζαχαρωτά! Τρέχει καὶ πέφτει ἀπάνω στοὺς δυὸ ἀνθρώπους καὶ τοὺς κλείνει στὶς τεράστιες χερουκλές του καὶ τοὺς σφίγγει καὶ τοὺς φιλάει καὶ κλαίει ἀπὸ χαρά.

—Μαλαμπάρ, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!, κάνει τὸ Ἑλληνόπουλο. Θὰ μᾶς λυώσης!

Ὁ γίγαντας λασκάρει τό... ἀγκάλιασμα καὶ ὁ Νιρούκτα, ποὺ κινδυνεύει νὰ λιποθυμήσῃ, παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα.

—Δόξα νᾶχη ὁ μεγάλες Βούδδας! Γλύτωσα ἀπ' τὴ φωτιά αἰ παραλίγο νὰ πεθάνω στὴν ἀγκαλιά σου, Μαλαμπάρ!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Ζανγκάρ, ποὺ ἔχει συνέλθει σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, τρέχει καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά του. Τὰ

μάτια της εἶναι δακρυσμένα.

—Πατέρα!, ξεφωνίζει μὲ λαχτάρια. Ἀγαπημένε μου πατέρα!

—Παιδί μου!, κάνει αὐτὸς καὶ τὴ φιλάει καὶ τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά.

Ὁ Ταγκόρ, ποὺ στέκει λίγο πιὸ ἐκεῖ, παρακολουθεῖ μὲ συγκίνησι τὴν τρυφερὴ αὐτὴ σκηνή. Εἶναι πολὺ εὐτυχισμένος. Ὁ Νιρούκτα γυρίζει καὶ τὸν κυττάζει.

—Ἐλα λοιπόν, Ταγκόρ. Τί στέκεις ἐκεῖ σὰ χαζός!, τοῦ λέει καὶ τοῦ μισοκλείνει πονηρὰ τὸ μάτι. Δὲ θὰ φιλήσης καὶ σὺ τὴν ἀρραβωνιαστικιά σου;

Τὸ Ἑλληνόπουλο νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ σκιρτάη. Εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ ὁ μαχαραγιᾶς δείχνει πὼς ἔχει καταλάβει τὴν ἀγάπη του γιὰ τὸ ὄμορφο κορίτσι. Κάνει ἕνα βῆμα δειλό. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ μεγάλες στιγμὲς τῆς ζωῆς του. Ἡ Ζανγκάρ τρέχει κοντὰ του. Τὸ βλέμμα της εἶναι γεμάτο λατρεία. Τὴν ἀγκαλιάζει. Τὸν ἀγκαλιάζει. Καὶ τὰ δυὸ παιδιά, μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ εὐτυχισμένου πατέρα, ἀλλάζουν ἕνα ἄθῶο φιλί, συμβόλαιο ἐνὸς γάμου ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ σύντομα...

ΕΝΑΣ ΦΑΚΙΡΗΣ
ΚΙ' ΕΝΑ ΑΡΑΠΑΚΙ

ΕΝΑ μακρόστενο χαμηλὸ καρότσι ἔρχεται καὶ στέκει στὴ γωνιά τοῦ μεγάλου δρόμου. Δέκα μέτρα πιὸ ἐκεῖ βρίσκεται τὸ μέγαρο τοῦ Ἑγγλικοῦ Στρατηγεῖου

Τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο βλέπει μὲν ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος τοῦ.

του Δελχί. Τὸ καρότσι εἶναι κάπως περίεργο. Μοιάζει μὲ ἓνα ντιβάνι μὲ ρόδες. Ἐνα ντιβάνι ὅμως, χωρὶς σωμιέ. Στὴ θέσι τοῦ σωμιέ ὑπάρχουν σειρὲς - σειρὲς ἀπὸ μυτερὰ καρφιά. Κι' ἀπάνω στὰ μυτερὰ αὐτὰ καρφιά, ξαπλωμένος ἀναπαυτικώτατα, καπνίζει τὸν ναργιλέ του ἓνας φακίρης!

Πολὺς κόσμος ἔχει μαζευτῆ γύρω ἀπὸ τὸ καρότσι καὶ θαυμάζει, κυττάζοντας μὲ δέος, τὸν ἄνθρωπο ποὺ βασανίζει τὸ κορμί του μὲ ἓνα τόσο σκληρὸ τρόπο γιὰ νὰ κερδίση τὴν ἀγιότητα στὴ μέλλουσα ζωὴ (*). Ὁ φακίρης ὅμως δὲν φαίνεται νὰ δίνῃ σημασία στό...φτωχὸ λαό, ἀλλὰ καπνίζει σὰν πασάς, ξαπλωμένος ἀπάνω στὰ μυτερὰ καρφιά, τὸν ναργιλέ του. Καὶ κάθε τόσο ρίχνει γοργὰς ματιὰς στὴν πόρτα τοῦ Ἀγγλικοῦ Στρατηγείου καὶ χαϊδεύει τὰ μαῦρα μακρὰ γένεια του.

Ἐκεῖνος ποὺ σέρνει αὐτὸ τὸ καρότσι μὲ τὸ φακίρη καὶ ἦρθε καὶ τὸ σταμάτησε σ' αὐτὸ τὸ δρόμο εἶναι ἓνας μικρὸς νέγρος μὲ γυαλιστερὸ μαῦρο

(*) Ἡ λέξις φακίρ εἶναι ἀραβικὴ καὶ σημαίνει φτωχός. Στὶς Ἰνδίες τὸ ὄνομα φακίρης δίνεται σὲ φτωχοὺς ἀσκητές, ποὺ βασανίζουν τὸ κορμί τους, γιὰ νὰ κερδίσουν μιὰ θέσι στὴ Νιρβάννα, στὸν Παράδεισο τῶν Βουδδιστῶν. Δὲν κάνουν καμμιά ἐργασία καὶ ζοῦν ἀπὸ ἐλεημοσύνης τῶν πιστῶν. Ἡ λέξις φακίρ στὸν πληθυντικὸ εἶναι φουκαρά, ἀπὸ αὐτὸ δὲ φαίνεται ὅτι προέρχεται καὶ ἡ λέξις ποὺ χρησιμοποιοῦμε στὴ γλῶσσα μας «φουκαράς», δηλαδή ὁ ἀξιολύπητος, ὁ φτωχός.

μοῦτρο καὶ κορμὶ χωμένο σὲ μιὰ μακρὰ, καφετιὰ κελεμπία. Κρατᾷ ἓνα μπρούτζινο τάσι καὶ μαζεύει τὶς ἐλεημοσύνης τοῦ κόσμου.

—Οἱ ἅγιοι φακίρες μοιάζουν μὲ τοὺς σκύλους, λέει κλαψιάρικα καὶ τραγουδιστὰ. Εἶναι πάντοτε πεινασμένοι, δὲν ἔχουνε στέγη, εἶναι πιστοὶ στὸν κύριό τους Θεὸ καὶ δὲν θυμώνουν ποτὲ ἀπὸ τὰ χτυπήματα ποὺ δέχονται. Δόστε τὸν ὀβολό σας γιὰ τὸν ἅγιο φακίρη, ποὺ κάθετα εἴκοσι χρόνια συνέχεια ἀπάνω στὰ μυτερὰ αὐτὰ καρφιά καὶ ἀναπαύεται σὰν νὰ εἶναι ξαπλωμένος σὲ πούπουλα!

Κόσμος περνᾷ, κόσμος ἔρχεται, κόσμος φεύγει. Ὁ ἄραπης ἔχει ξελαρυγγιαστῆ νὰ περιγράψῃ τραγουδιστὰ τὴν ἀγιοσύνη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κάθετα στὰ καρφιά, τὸ τάσι γεμίζει ὅσο πάει καὶ περισσότερο μὲ πενταροδεκάρες, ἀλλὰ ὁ φακίρης, ἀντὶ νὰ εἶναι εὐχαριστημένος, ἀρχίζει νὰ στενοχωριέται σὰ νὰ κάθετα σέ... ἀναμμένα κάρβουνα. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, πρὶν δὲ βρῖσκεται κανεὶς περίεργος κοντὰ του, κάνει νόημα στὸν ἄραπάκο νὰ πλησιάσῃ.

—Ταγκόρ, λέει χαιμηλόφωνα ὁ φακίρης, τὰ καρφιά μοῦ φάγανε τὰ κρέατα! Θὰ σηκωθῶ νὰ φύγω! Δὲν ἀντέχω ἄλλο νὰ παρασταίνω τό...φακίρη. Ὡχ μανούλα μου! Πονάω!

—Εἶσαι τρελλός, Μαλαμπάρ; τὸν μαλλώνει τὸ παιδί.

—Ἐτσι μοῦρχεται νὰ ση-

κωθῶ, νὰ πάω κατευθεῖαν μέ-
σα, νὰ τὰ κάνω γυαλιὰ-καρ-
φιά μὲ τὶς γροθιές μου!, γρυλ-
λίζει ὁ γίγαντας. Μὲ ταραξά-
νε τὰ καρφιά!

—Κάνε ὑπομονή, Μαλα-
μπάρ!

—Ἐπρεπε νὰ καθόσουνα
ἐσὺ ἐδῶ πάνω, νὰ βλέπαμε τί
θὰ ἔλεγες!, κάνει κλαψιάρικα
ἐκεῖνος. Ὡχ, μανίτσα μου,
κοντεύω νὰ γίνω... σουρωτή-
ρι... Καὶ μήπως εἶναι μονάχα
τὰ καρφιά; Αὐτὰ τὰ ψεύτικα
γένεια ποὺ μοῦ φόρεσες μοῦ
φάγανε τὰ μοῦτρα!

Ὁ Ταγκὸρ — ὁ ἀναγνώ-
στης θὰ ἔχη καταλάβει βέβαια
ὅτι ὁ μικρὸς νέγρος μὲ τὴν
κελεμπία εἶναι τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλ-
ληνόπουλο καὶ ὁ φακίρης ὁ
ἀχώριστος σύντροφός του ὁ
Μαλαμπάρ — σκουντάει ἀπό-
τομα τὸν γίγαντα.

—Νάτος!, λέει. Ὁ Μάξ-
γουελ!

—Ναί! Αὐτὸς εἶναι!, ἀνα-
στενάζει ὁ Μαλαμπάρ καὶ τὰ
μάτια του γυαλίζουν. Ἐπὶ
τέλους!

Ὁ Μάξγουελ, ὁ Ἄγγλος
ἀξιωματικός, κατεβαίνει πραγ-
ματικὰ αὐτῇ τῇ στιγμῇ τὶς
σκάλες τοῦ Στρατηγείου, κρα-
τώντας ἓνα μεγάλο δερμάτινο
χαρτοφύλακα στὸ χέρι. Περ-
νάει μπροστὰ ἀπὸ τὸ καρότσι
μὲ τὰ καρφιά καί, χωρὶς νὰ
προσέξῃ τὸν ψευτο φακίρη καὶ
τὸ παιδί, προχωρεῖ πρὸς τὸ
βάθος τοῦ δρόμου, ὅπου τὸν
περιμένει ἓνα τζίπ. Μπαίνει
μέσα, πατάει τὸ γκάζι καὶ τὸ
αὐτοκίνητο ξεκινάει ἀμέσως.

Μονομιᾶς ὁ Μαλαμπάρ τι-

νάζεται ἀπὸ τὰ καρφιά, πε-
τάει τὸ ναργιλέ καί, κρατῶν-
τας τὸ πίσω μέρος τοῦ κορ-
μιοῦ του ποὺ πονάει, τὸ βάζει
στὰ πόδια. Πίσω του, τρέχει
τὸ παιδί καὶ πιὸ κάτω οἱ πε-
ρίεργοι, βλέπουν ἓναν φα-
κίρη νὰ σαλτάρῃ σὰν μανια-
σμένος ταῦρος.

— Ἀλλάχ! Μασαλλάχ!,
ξεφωνίζει ἓνας μωαμεθανὸς
Ἰνδός. Ὁ φακίρης τρελλάθη-
κε!

Ἀλλὰ ὁ Μαλαμπάρ δὲν τὸν
ἀκούει. Λίγο πιὸ πέρα δυὸ ξε-
κούραστα ἄλογα περιμένουν.
Τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο καὶ
ὁ γίγαντας σαλτάρουν ἀπά-
νω τους καὶ ξεχύνονται πίσω
ἀπὸ τὸ τζίπ τοῦ Ἄγγλου ἀ-
ξιωματικοῦ καὶ ἀρχίζουν νὰ
τὸ παρακολουθοῦν.

Τὸ αὐτοκίνητο προχωρεῖ
πρὸς τὴν ἔξοδο τῆς πόλεως,
μπαίνει στὸ μεγάλο δημόσιο
δρόμο καὶ ἀναπτύσσει μεγά-
λη ταχύτητα. Ἐδῶ, ἡ περιοχὴ
εἶναι σχεδὸν ἔρημη καὶ ὁ Τα-
γκὸρ δίνει τὸ σύνθημα.

—Νὰ τὸν σταματήσουμε,
Μαλαμπάρ!

Ὁ γίγαντας πετάει τὰ ψεύ-
τικα γένεια, ποὺ τὸν στενο-
χωροῦν καὶ ζορίζει τὸ ἄλογό
του. Τὸ ζῶο ὀρθώνεται στὰ
πίσω πόδια του κι' ὕστερα ἀρ-
χίζει νὰ καλπάζῃ, σχίζοντες
τὸν ἀέρα σὰ σαῖτα. Ξεπερνάει
τὸ αὐτοκίνητο, προχωρεῖ μπρο-
στὰ καί, σὲ μιὰ στροφή, ἐκεῖ
ποὺ ὁ δρόμος γίνεται ἀπότο-
μα στενός, ξεπεζεύει. Μὲ γορ-
γὲς κινήσεις σπρώχνει τρεῖς
πελώριους βράχους στὴ μέση
τοῦ δρόμου, κρύβει τὸ ἄλογό

του πίσω από μιὰ συστάδα δέντρων και περιμένει.

Μερικὰ λεπτά ἀργότερα, φαίνεται τὸ τζίπ. Ὁ ἀξιωματικός, βλέποντας ξαφνικὰ τὶς μεγάλες πέτρες νὰ τοῦ κόβουν τὴ διάβασι, φρενάρει. Κυττάζει παραξενεμένος γύρω του. Δὲν βλέπει κανέναν. Ἀνοίγει τὴν πύρτα και κατεβαίνει. Τὴν ἴδια στιγμή κάτι σαλεύει πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα και ὁ Μαλαμπάρ τρέχει πρὸς τὸ μέρος του ἀφίνοντας ἓνα οὐρλιαχτὸ ἐλέφαντα.

Ὁ Ἄγγλος ὅμως, πού καταλαβαίνει τώρα ὅτι ἔπεσε σὲ παγίδα, τινάζεται πρὸς τὰ πίσω και βγάζει τὸ περιστροφὸ του. Ὁ γίγαντας στέκεται ξαφνιασμένος. Ἡ σκοτεινὴ κἀνη τὸν σημαδεύει και σίγουρα εἶναι χαμένος, γιατί δὲν προφταίνει νὰ φυλαχτῆ.

Ὁμως ξαφνικὰ ὁ Ταγκόρ, τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο, πού δὲν ἔπαψε νὰ παρακολουθῆ τὸ τζίπ, σαλτάρει σὰν σίφουνας, πηδάει ἀπὸ τ' ἄλογο και ρίχνει ὀλόκερο τὸ βάρος τοῦ λαστιχένιου κορμιοῦ του, ἀπάνω στὸν Ἄγγλο. Ἐκεῖνος πιέζει τὴ σκανδάλη, μὰ τὸ πιστόλι του αὐτῆ τῆ φορά σημαδεύει τὸν οὐρανὸ και οἱ σφαῖρες πᾶνε χαμένες.

—Παραδόσου, Μάξγουελ! γρυλλίζει τὸ παιδί.

Αὐτὸς ὅμως ἀρνεῖται. Ἀφίνει μιὰ βλαστήμια και κυλιέται μαζί του στὸ χῶμα. Ὁ ἀξιωματικός εἶναι χειροδύναμος και πεισματάρης κι' ὅταν, καθὼς παλεύει, ἀναγνωρίζει ὅτι κάτω ἀπὸ τὴ μαύρη

μπογιὰ κρύβεται ὁ Ταγκόρ, ὁ πιὸ θανάσιμος ἐχθρὸς του (*), γίνεται σὰν λυσσασμένος λύκος. Ἀλλὰ ὁ Μαλαμπάρ δὲν εἶναι μακρυά. Μὲ δυὸ βήματα φτάνει κοντὰ τους, ἀπλώνει τὴ χερούκλα του και ἀνασηκώνει στὸν ἄερα τὸν Ἄγγλο, πού παρουσιάζει ἓνα πολὺ κωμικὸ θέαμα! Καθὼς πάλευε μὲ τὸν Ταγκόρ, ἡ μαύρη μπογιὰ, εἶχε πασαλειφθῆ στὰ μούτρα του και μοιάζει σὰν καρβουνιάρης!

—Μωρὲ μούτρα πού ἔκανες!, γρυλλίζει ὁ γίγαντας καθὼς τὸν κρατᾷ κρεμασμένο ἀπὸ τὴ χερούκλα του. Θὰ ξεκαρδιστῆ ἅμα σὲ δὴ σ' αὐτὰ τὰ χάλια ὁ στρατηγός! Ἀλλὰ ἐγὼ θὰ σὲ περιποιηθῶ νὰ παρουσιαστῆς ἀσπροπρόσωπος! Ἐσὺ θέλησες νὰ μὲ σκοτώσης κι' ἐγὼ θὰ σὲ δροσίσω, παλιόπαιδο!

—Πρὶν τὸν δροσίσης, βγάλε του τὴ στολή!, διατάζει ὁ Ταγκόρ.

Ὁ Μαλαμπάρ γδύνει τὸν Ἄγγλο. Μερικὰ μέτρα πιὸ ἐκεῖ εἶναι μιὰ βαθειὰ στέρνα γιὰ τὸ πότισμα τῶν περαστικῶν ἀλόγων. Ὁ γίγαντας βουτάει δυὸ-τρεις φορές στὸ νερὸ τὸν Μάξγουελ και τὸν... δροσίζει μὲ τὸ ζόρι. Ὑστερα τὸν δένει σ' ἓνα δέντρο.

—Ἐκεῖ θὰ μείνης ὅσο νὰ τελειώσουμε!, τοῦ λέει.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ Ταγκόρ πού ἔχει φορέσει τὴ στολή τοῦ ἀξιωματικοῦ κι' ἔχει

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος: «Ὁ Μικρὸς Ἐλευθερωτής».

πλύνει τὰ μούτρα του καὶ τὰ χέρια του γιὰ νὰ φύγη ἡ μαύρη μπογιὰ πού τὸν ἔκανε νέγρο, γίνεται σωστὸς Ἄγγλος.

— Ἀγνώριστος ἔγινες, Ταγκόρ!, ξεφωνίζει μὲ κατάπληξι ὁ Μαλαμπάρ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο χαμογελάει. Οὔτε παραγγελία νὰ τὴν εἶχε. Τόσο ωραία ἔρχεται ἀπάνω του αὐτὴ ἡ στολή! Χαμογελάει καὶ ψάχνει τὸν χαρτοφύλακα τοῦ Μάξγουελ.

— Νά, τὸ χαρτὶ πού μᾶς χρειάζεται!, λέει χαρούμενα. Δρόμο, Μαλαμπάρ, νὰ προφτάσουμε!

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΜΑΛΑΜΠΑΡ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ἐλευθερώνει τὸ δρόμο ἀπὸ τὶς πέτρες καὶ κρύβει τὰ δυὸ ἄλογα πρὸ πέρα. Τὸ ἀγγλικὸ τζίπ μὲ ὀδηγὸ τώρα τὸ Ἑλληνόπουλο, πού φοράει στολὴ ἀξιωματικοῦ, ἀφίνει τὴ στροφή καὶ μπαίνει πάλι σιτὴ μεγάλη λεωφόρο.

— Ὡς ἐδῶ ὅλα πῆγαν καλά!, λέει ὁ Μαλαμπάρ πού ἔχει πιάσει μὲ τὸν ὄγκο του ὀλόκληρο τὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου. Νὰ δοῦμε τί γίνεται παρακάτω! Ὡχ, μεγάλη Βούδδα! Μὲ σακατέψανε τὰ καρφιά! Ἀπόφευγε τοὺς λάκκους. Ταγκόρ, γιατί... χεθήκαμε! Πρέπει νὰ βρῶ πεντέξη πῆχες τσιρότο νὰ βάλω στὰ ψαχνά μου! Ἀλλοιῶς πάω χαμένος!

Τὸ παιδὶ δὲ μιλάει. Ἀφίνει τὸ φίλο του νὰ γκρινιάζει καὶ νὰ παραμιλάει καὶ μὲ σταθε-

ρὸ χέρι κρατᾷ τὸ βολάν. Κάνει τὸ τζίπ νὰ ταξιδεύει μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα καί, ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, τὸ μικρὸ αὐτοκίνητο σταματᾷ ἔξω ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα μιᾶς στρατιωτικῆς ἀποθήκης ὑλικού.

Μὲ γοργές κινήσεις τὸ Ἑλληνόπουλο κατεβαίνει ἀπ' τὸ τζίπ, κρατῶντας τὸν δερμάτινο χαρτοφύλακα τοῦ Μάξγουελ στὸ χέρι, καὶ χαιρετᾷ τὸν σκοπὸ πού παρουσιάζει ὄπλα. Πίσω του, ἔρχεται ὁ Μαλαμπάρ κουτσαίνοντας πότε ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο πᾶδι. Περπατᾷ... χοροπηδηχτά!

Ὁ Ταγκόρ μπαίνει μὲ θάρρος στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχιφύλακα τῆς ἀποθήκης καὶ τοῦ δείχνει τὸ χαρτί.

— Σᾶς φέρνω αὐτὸ τὸ ἔγγραφο ἀπὸ τὸ Στρατηγεῖο, λέει. Ἦρθα νὰ παραλάβω τὸ ὑλικό.

Ὁ ἀρχιφύλακας ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴ διαταγή, διαβάσει τὸ κείμενο, ἀναγνωρίζει τὴν ὑπογραφή καὶ τὴν σφραγίδα καὶ δὲν φαίνεται νὰ ὑποψιάζεται τίποτα.

— Πρῶτη φορὰ σᾶς βλέπω, λέει στὸ παιδί.

— Ὑπηρετοῦσα μέχρι τώρα στὴ Βεγγάλη, ἀποκρίνεται ψύχραιμα ὁ Ταγκόρ.

— Καὶ ὁ Μάξγουελ;

— Ὁ κύριος Μάξγουελ ἔχει ἓνα δυνατὸ συνάχι!, λέει ὁ Μαλαμπάρ ἐπεμβαίνοντας. Οἱ γιατροὶ τὸν κράτησαν μὲ τὸ ζόρι στὸ κρεβάτι. Ἐκανε ἱ-

δρωμένος κρύα μπάνια και πούντιασε.

—Τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὶς σφαῖρες, τὰ ὄπλα καὶ τὶς χειροβομβίδες εἶναι αὐτό, λέει ὁ ἀρχιφύλακας καὶ δείχνει ἓνα μεγάλο φορτηγὸ καμιόνι ποὺ εἶναι στὸ προαύλιο τῆς ἀποθήκης, κοντὰ στὴν ἔξοδο. Μιὰ στιγμή μόνο νὰ μοῦ ὑπογράψετε τὴν ἀπόδειξι παραλαβῆς.

Καὶ ἀνοίγει τὸ συρτάρι του. Ὅταν τὸ ξανακλείνει, ἓνα ἐννιάσφαιρο αὐτόματο ἀστράφτει στὸ χέρι του καὶ ἡ σκοτεινὴ κἀννη του σημαδεύει τὸ παιδί καὶ τὸν γίγαντα. Στὸ μούτρο του σχεδιάζεται ἓνα ἄσκημο χαμόγελο.

—Ἀπάνω τὰ χέρια κι' οἱ δυό σας!, διατάζει. Παρ' ὅλη τὴν ὠραία στολὴ ποὺ φορᾶς, Ταγκὸρ, σὲ ἀναγνώρισα. Πρὶν τρία λεπτά, ἔλαβα ἓνα τηλεφώνημα ποὺ μὲ εἰδοποίησε ὅτι ὁ χαρτοφύλακας τοῦ Μάξγουελ ἐκλάπη καὶ πῶς ὁ λοχαγὸς ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ξυπόλυτος, μ' ἓνα κοντὸ σωβρακάκι, στοὺς δρόμους τοῦ Δελχί...

—Ἐμφανίστηκε μ' αὐτὰ τὰ χάλια στὸ Δελχί ὁ κ. Μάξγουελ; ρωτᾶει καὶ γουρλώνει τὰ μάτια ὁ γίγαντας. Μὴ μοῦ τὸ λές!

—Ναί!, ἀποκρίνεται ὁ ἀρχιφύλακας μὲ σφιχτὰ τὰ δόντια.

—Πῶ! Πῶ! Ντροπές!, κάνει ὁ Μαλαμπάρ.

—Εἶπα, ἀπάνω τὰ χέρια!, γρυλλίζει ὁ Ἄγγλος. Καὶ νὰ λείπουν τ' ἀστεῖα! Σὲ λίγο

ποὺ θὰ σᾶς περάσουνε τὰ σίδερα στὰ χέρια, θ' ἀστειευόσαστε καλύτερα!

Καὶ τὸ χέρι του πλησιάζει ἓνα κουμπὶ ποὺ βρίσκεται ἀπάνω στὸ γραφεῖο του. Αὐτὸ τὸ κουδούνι θὰ εἰδοποιήσῃ τὴ φρουρά. Ἄν τὴν εἰδοποιήσῃ, εἶναι χαμένοι. Τὸ βλέμμα τοῦ Ταγκὸρ καρφώνεται στὸ δάχτυλο ποὺ διαγράφει μιὰ θανάσιμη πορεία πρὸς τὸ κουμπὶ. Τὸ πιστόλι ποὺ εἶναι στραμμένο ἐναντίον τους δὲν τὸ λογαριάζει. Αὐτὸ ποὺ ἔχει σημασία τούτῃ τὴν κρίσιμη στιγμή εἶναι νὰ μὴ εἰδοποιηθῇ ἡ φρουρά.

Καὶ τότε παίρνει τὴν ἀπόφασι. Μὲ μιὰν ἀσύλληπτη ταχύτητα κινεῖ τὰ χέρια. Τὰ γερά μπράτσα του ἀνασηκώνουν τὸ τραπέζι καὶ τὸ ἀνατρέπουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀρχιφύλακα. Ἐκεῖνος ξαφνιάζεται καὶ στρίβει τὴ ράχη στὸν τοῖχο. Τὴν ἴδια στιγμή ἓνα κάθισμα πετάει στὸν ἄερα καὶ συντρίβει τὰ δάχτυλα ποὺ κρατᾶνε τὸ πιστόλι. Τὸ ὄπλο πέφτει στὸ πάτωμα καὶ τὸ ἐπόμενο δευτερόλεπτο ὁ Μαλαμπάρ εἶναι σκαρφαλωμένος στὴ ράχη τοῦ Ἄγγλου. Ἐνα... χαιδεμα μὲ τὴ γροθιά του τὸν ἀφίνει ἀκίνητο καὶ ξαπλωμένο στὸ πάτωμα.

—Ἐν τάξει, Μαλαμπάρ!, κάνει χαρούμενα τὸ παιδί. Ὅσο νὰ συνέλθῃ θὰ εἴμαστε πολὺ μακριά.

Μὲ γοργὲς κινήσεις βγαίνουν ἀπ' τὸ δωμάτιο, κλείνουν τὴν πόρτα πίσω τους καί, χωρὶς νὰ δείχνουν πῶς βιάζον-

ται, προχωρούν προς τὸ μεγάλο καμιόνι πού βρίσκεται στὸ προαύλιο. Ὁ Ταγκὸρ σαλτάρει στὴ θέσι τοῦ ὀδηγοῦ κι' ὁ γίγαντας κάθεται δίπλα του. Τὸ παιδί βάζει μπροστὰ καὶ τὸ αὐτοκίνητο περνάει σὰ βέλος τὴν ἔξοδο καὶ μπαίνει στὸ μεγάλο δημόσιο δρόμο.

—Καὶ τώρα κατευθεῖαν γιὰ τὸ Μαχρά!, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἐκεῖ στὸ δάσος μὲ τὰ μπαμποῦ, ὁ Γκάλεμ μὲ τὸ σκεπασμένο πρόσωπο καὶ οἱ «Ἐλεύθεροι Ἴνδοι» του περιμένουν τὰ πολεμοφόδια. Ἔτσι οἱ δικοί μας... μὲ ἔξοδα τῶν Ἀγγλων θάχουν νὰ πολεμοῦν κάμποσους μῆνες! Ἐξυπνη ἰδέα νὰ κάνης τὸ φακίρη, Μαλαμπάρ.

—Ἐγὼ καὶ τὰ...ψαχνά μου τὸ ξέρουν!, ἀναστενάζει γεμάτος μελαγχολία ὁ γίγαντας.

Ο ΟΔΟΣΤΡΩΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΜΑΛΑΜΠΑΡ

ΑΦΝΙΚΑ ὅμως παύει ν' ἀναστενάζει καὶ δείχνει μπροστὰ.

—Μπλόκο!, λέει. Κύτταξε ἐκεῖ!

Πραγματικά, πεντακόσια μέτρα μπροστὰ τους, μιὰ σειρὰ ἀπὸ μοτοσυκλέττες μὲ ὀπλισμένους Ἀγγλους, περιμένουν. Ἐχουν κλείσει τὸ δρόμο καὶ κάνουν ἔλεγχο στὰ αὐτοκίνητα πού περνᾶνε.

Ὁ Ταγκὸρ μὲ μιὰ ματιὰ ζυγιάζει τὴν κατάστασι. Νὰ γυρίσουν πρὸς τὰ πίσω εἶναι ἀδύνατον. Ὁ ἀρχιφύλακας

μπορεῖ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ νὰ ἔχη συνέλθει καὶ νὰ ἔχη καλέσει σὲ συναγερμὸ τὴ φρουρά. Καὶ ἡ φρουρὰ τώρα μπορεῖ νὰ ἔρχεται τὸ κατόπι τους.

—Θὰ προχωρήσουμε, Μαλαμπάρ!, λέει τὸ παιδί. Ἐγὼ φορῶ στολὴ ἀξιωματικοῦ καὶ μπορεῖ νὰ τοὺς ξεγελάσω. Ἐσὺ δὲν θὰ κατεβῆς ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο. Ὅταν δῆς πὼς μπερδεύονται τὰ πράγματα, θὰ ξεκινήσης ἀμέσως. Εὐτυχῶς ξέρεις νὰ ὀδηγήσης. Ἔτσι θὰ ξεφύγης καὶ θὰ φτάσουν τὰ πολεμοφόδια στὸν Γκάλεμ.

—Κι' ἐσύ;

—Ἐγὼ θὰ βρῶ τὸν τρόπο νὰ ξεγλυστρήσω. Αὐτὸ πού μᾶς ἐνδιαφέρει πρὸς τὸ παρὸν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο εἶναι τὰ ὄπλα. Κατάλαβες;

Ὁ Μαλαμπάρ ἔχει τὶς ἀντιρρήσεις του. Δὲν θέλει ν' ἀφήσῃ μόνο τὸ παιδί. Ἀλλὰ ξέρει πὼς τὸ Ἑλληνόπουλο ἔχει ἀγύριστο κεφάλι.

—Ἐν τάξει!, λέει. Τὰ ὄπλα θὰ πάνε στὸν Γκάλεμ.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ τὸ καμιόνι ζυγώνει τὶς μοτοσυκλέττες. Ἐνας Ἀγγλος, πού στέκει μπροστὰ ἀπ' τοὺς στρατιῶτες, ἀνασηκώνει τὸ χέρι δείχνοντας ἔτσι στὸ αὐτοκίνητο πὼς πρέπει νὰ σταματήσῃ. Ὁ Ταγκὸρ πατάει τὸ φρένο. Τὸ ἀμάξι σταματάει καὶ ὁ Μαλαμπάρ παίρνει τὸ βολὰν στὰ χέρια του. Τὸ Ἑλληνόπουλο σκύβει πρὸς τὰ ἔξω καί...νοιώθει ἕνα σφάχτη

στην καρδιά! 'Ο...Μάξγουελ είναι ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀπρὸσπάσματος! Καθὼς ἀναγνωρίζει τὸ παιδί, ἓνα ἄγριο χαμόγελο σχεδιάζεται στὸ πρόσωπό του.

—Κατέβα κάτω, Ταγκόρ, νὰ κουβεντιάσουμε!, τοῦ φωνάζει.

—Μόλις κατέβω, ψιθυρίζει: τὸ παιδί στὸν γίγαντα, καὶ τοὺς ἀπασχολήσω, κάνε αὐτὸ ποὺ εἶπαμε!

'Ο Μαλαμπάρ κουνάει τὸ κεφάλι καὶ τὸ 'Ελληνόπουλο πηδάει ἔξω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο.

—'Ωραία σοῦ πάνε αὐτὰ τὰ ρούχα!, γρυλλίζει ὁ 'Αγγλος. Μὰ δὲν τὰ χάρηκες πολὺ...

—Κάποιο λάθος κάνετε!,

λέει ψύχραιμα τὸ παιδί. Γιὰ κάποιον ἄλλον μὲ περνάτε. 'Εγὼ εἶμαι ὁ λοχαγὸς Χάρυ Λίντεν.

—Κι' ἐγὼ εἶμαι ὁ...πάπας τῆς Ρώμης!, τὸν κόβει σαρκαστικὰ ὁ 'Αγγλος.

—Νά, τὰ χαρτιά μου!, λέει τὸ τολμηρὸ 'Ελληνόπουλο καὶ καθὼς προσποιεῖται πὼς βάζει τὸ χέρι στὴν τσέπη, τινάζεται ἀπότομα πρὸς τὰ ἔμπρός.

Τὸ λαστιχένιο κορμί του παίρνει μιὰ βόλτα στὸν ἀέρα καὶ ἀρπάζει τὸ ὀπλισμένο μπράτσο τοῦ Μάξγουελ. Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ πιστόλι τοῦ 'Αγγλοῦ περνάει στὸ χέρι του. Οἱ μοτοσυκλετιστὲς, ξαφνιασμένοι, τρέχουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀξιωματικοῦ τους.

'Ο Μάξγουελ κουνιέται σὰν καρὰγ κιόζης στὰ χέρια τοῦ γίγαντα...

Ἡ γροθιά τοῦ Ταγκόρ ἀνατρ

Μιά δυνατὴ γροθιά ἔχει στείλει ὅμως κιόλας στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου τὸν Μάξγουελ. Δημιουργεῖται μιὰ φοβερὴ ἀναταραχὴ καὶ μερικὲς σφαίρες σφυρίζουν στὸν ἀέρα. Ὅλοι ἔχουν ριχτῆ τώρα ἀπάνω στὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ ἀντιπυροβολεῖ καὶ σπάζει μερικὰ χέρια.

—Τὸν θέλω ζωντανό!, φωνάζει ὁ Μάξγουελ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, τοῦ κόβεται ἡ ἀνάσα! Τὸ μεγάλο φορτηγὸ αὐτοκίνητο μὲ τὰ πολεμοφόδια μουγγρίζοντας παίρνει μιὰ ἀπότομη στροφὴ καὶ ρίχνεται ἀπάνω στὸ σωρὸ τῶν ἀνθρώπων ποὺ παλεύουν. Ὁ Μαλαμπάρ ἐφαρμόζει ἓνα... μεγαλεπήβολο σχέδιο, τοῦ κεφαλιοῦ του! Ἀντὶ νὰ

ἐπει τὸν Ἴνδὸ μὲ τὸ μαχαίρι.

φύγη, ὅπως τὸν εἶχε διατάξει ὁ Ταγκόρ, βάζει μπροστὰ τὴ μηχανὴ καί...ὅποιον πάρη ὁ Χάρος!

—Πίσω ὅλοι!, ἀκούγεται: ἓνας βρυχηθμὸς ἐλέφαντα. Πίσω ὅλοι γιὰτὶ σὰς ἔκανα...ζυμαρικά!

Οἱ στρατιῶτες ὀπισθοχωροῦν τρομαγμένοι καί, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ Ταγκόρ βρίσκεται μόνος, νοιώθει τὴν τεράστια χερούκλα τοῦ Μαλαμπάρ, ποὺ ἔχει σκύψει ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, νὰ τὸν ἀνασηκώνη καὶ νὰ τὸν τοποθετῆ δίπλα του.

—Ἐκανες μιὰ τρέλλα ἐσύ, Μαλαμπάρ!, λέει στὸ φίλο του μὲ σφιχτὰ δόντια. Θὰ κάνω κι' ἐγὼ μιὰ τρέλλα ἀκόμα κι' ὁ Θεὸς βοηθός!

Ἄρπάζει τὸ βολὰν στὰ χέρια του κι' ἐνῶ οἱ σφαῖρες σφυρίζουν σὰν σφήκες γύρω τους, δίνει μιὰ ἀπότομη στροφή στὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ ρίχνει ἀπάνω στὶς σταματημένες μοτοσυκλέτες. Μὲ γοργές κινήσεις φέρνει τοὺς μεγάλους τροχοὺς πότε δεξιά, πότε ἀριστερὰ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ φοβερὸ βάρος τοῦ αὐτοκινήτου τὰ...μηχανήματα τοῦ Μάξγουελ γίνονται ἕνας σωρὸς ἀπὸ ἄχρηστα σιδηρικά. Ὑστερα πατάει ὅλες τὶς ταχύτητες καὶ τὸ καμιόνι χάνεται στὸ βάθος τοῦ δρόμου, ἀφίνοντας πίσω του ἕνα ἄσπρο σύννεφο σκόνης.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΜΠΡΑ

ΜΙΑ ὥρα ἀργότερα ὁ Γκάλεμ ἔχει τὰ πολεμοφόδια στὰ χέρια του. Ἔχουν κρύψει τὸ φορητὸ γὸ μέσα στὸ δάσος τῶν μπαμποῦ καὶ ὁ Ταγκὸρ παρακολουθεῖ τὸ ξεφόρτωμα τῶν πολεμοφοδίων ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες. Κάθε τόσο ὅμως ρίχνει λοξές ματιές στὸν ψηλὸ ἄνδρα ποὺ στέκει δίπλα του καὶ φοράει μιὰ ἄσπρη μπέρτα κι' ἔχει κάτω ἀπὸ τὸ ἰνδιάνικο σαρίκι τοῦ σκεπασμένου τὸ πρόσωπο μ' ἕνα καρῶ μαντήλι. Δίνει βιαστικὰ παραγγέλματα καὶ ὁδηγίες στοὺς ἄνδρες του κι' ἐκεῖνοι τὸν ἀκοῦνε μὲ σεβασμὸ καὶ ἐκτελοῦν μὲ προθυμία τὶς διαταγές του. Ὁ Μαλαμπὰρ ξεκοκκαλίζει πιὸ ἐκεῖ ἕναν ἀγριόχοιρο ψημένο στὴ σούβλα

ποὺ ζυγιάζει ἐβδομήντα ὀκαδες!

—Δυὸ χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος μένει ὁ Νιρούκτα μὲ τὴν Ζανγκάρ, λέει ὁ ἄντρας μὲ τὸ σκεπασμένο πρόσωπο στὸν Ταγκὸρ. Μένουν σ' ἕνα παλιὸ ἐγκαταλειμμένο πύργο, ποὺ φαίνεται ἀκατοίκητος. Μὲ εἰδοποίησε πὼς σὲ χρειάζεται. Ἔχω ἕνα καλὸ ἄλογο νὸ σοῦ δώσω νὰ πᾶς ξεκούραστα ὡς ἐκεῖ.

Τὸ παιδί τὸν ἀκούει. Καὶ πάλι τούτη ἡ φωνὴ ποὺ τοῦ φαίνεται γνώριμη, τὸν ἀναστατώνει.

—Ποιὸς εἶστε κ. Γκάλεμ; ρωτᾷ σὲ μιὰ στιγμή.

Ἐκεῖνος κάνει μιὰ κίνηση σχεδὸν τρομαγμένη.

—Τί θέλεις νὰ πῆς; λέει ἀπότομα.

Τὸ βλέμμα του μέσα ἀπὸ τὶς δυὸ τρύπες τοῦ μαντηλιοῦ ἀστράφτει παράξενα. Μὰ ὁ Ταγκὸρ δὲν κατεβάζει τὰ μάτια.

—Νομίζω πὼς γνωρίζομαστε,

—Μπορεῖ νὰ γνωρίζομαστε!, λέει κι' ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους.

—Μὰ τότε πέστε μου ποιὸς εἶστε. Ἀφήστε με νὰ δῶ ἔστω καὶ μιὰ στιγμή τὸ πρόσωπό σας. Θέλω νὰ ξέρω σὲ ποιὸν χρωστῶ τὴ ζωὴ μου.

Ὁ Γκάλεμ ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ χαϊδεύει τὰ μαλλιά τοῦ παιδιοῦ. Τὸ χέρι του τρέμει ἑλαφρά.

—Ἔκανα τὸ καθήκον μου, λέει ἀπλᾶ. Ὅσο γιὰ τὸ ποιὸς

εἶμαι, αὐτὸ εἶναι ἓνα μυστικὸ πού δὲν ἔχω δικαίωμα ν' ἀποκαλύψω σὲ κανένα... Ἡὰ εἶσαι βέβαιος μονάχα ὅτι ὁ Γκάλεμ εἶναι φίλος σου. Τ' ἄλλογο εἶναι ἔτοιμο, Ταγκόρ. Μπορεῖς νὰ ξεκινήσης. Βγάλε μονάχα αὐτὰ τὰ ἐγγλέζικα ρούχα πού φοράς! Δὲν μ' ἀρέσουν καθόλου.

Τὸ παιδὶ πετάει τὴ στολὴ τοῦ Μάξγουελ καὶ γίνεται πάλι ὁ Ταγκόρ μὲ τὸ κοντὸ ἄσπρο παντελονάκι καὶ τὸ σαρίκι.

—Κι' ὁ Μαλαμπάρ; ρωτάει.

—Τώρα θὰ πᾶς μονάχος, λέει ὁ ἄντρας. Στὸ γυρισμὸ ἔρχεσαι καὶ τὸν παίρνεις. Εἶναι ἁμαρτία νὰ τοῦ χαλάσουμε τὴν ὄρεξι.

Τοῦ σφίγγει τὸ χέρι καὶ τὸ παιδὶ νοιώθει μιὰ περίεργη συγκίνησι, καθὼς κυττάζει τὰ σκούρα μάτια τοῦ Γκάλεμ πού τὸν ἀγκαλιάζουν μὲ στοργή. Ὑστερα σαλτάρει στὸ ἄλλογο καὶ ξεκινάει μὲ καλπασμό. Λίγο ἀργότερα βλέπει ἀνάμεσα στὰ δέντρα τὸν μισοερειπωμένο πύργο. Ἡ Ζανγκάρ, πού ἔχει ἀκούσει τὸ ποδοβολητὸ τοῦ ἀλόγου του, τρέχει χαρούμενα καὶ τὸν ὑποδέχεται. Τὰ δυὸ παιδιὰ κάθονται σὲ μιὰ μεγάλη κάμαρη καὶ κουβεντιάζουν. Ὁ Ταγκόρ διηγεῖται στὸ κορίτσι μὲ λίγα λόγια τὰ καθέκαστα.

—Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας σου; ρωτάει τὸ Ἑλληνόπουλο.

—Εἶναι ἐνθουσιασμένος σήμερα!, λέει ἡ Ζανγκάρ. Κάποιος φίλος του, πού

δὲν θέλησε νὰ φανερώσῃ τὸ ὄνομά του, τοῦ ἔστειλε ἓναν ὀλάκερο θησαυρό. Ἐνα σεντούκι μὲ χρυσάφι καὶ διαμάντια πέτρες. Φαντάσου! Ὅλα αὐτὰ θὰ πουληθοῦν καὶ θὰ γίνουν χρήμα! Καὶ μ' αὐτὸ τὸ χρήμα θ' ἀγοραστοῦν ὄπλα γιὰ τὴν ἐπανάστασι πού θὰ ἐλευθερώσῃ τὶς Ἰνδίες! Μ' αὐτὸ τὸν ὄρο τοῦ ἔστειλε αὐτὸν τὸν θησαυρὸ ὁ ἄγνωστος πατριώτης. Καὶ τώρα εἶναι ἐκεῖ κάτω στὸ ὑπόγειο. Πῆγε νὰ καιμαρώσῃ τὸ σεντούκι πρὸς τοῦ χάρισαι. Ἀλήθεια, πρέπει νὰ σοῦ ἐτοιμάσω κάτι νὰ φᾶς...

—Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, λέει ὁ Ταγκόρ, κατεβαίνω στὸ ὑπόγειο. Ὁ Γκάλεμ μοῦ εἶπε πὼς ὁ πατέρας σου θέλει νὰ μοῦ μιλήσῃ γιὰ κάτι σοβαρό.

Τὸ κορίτσι τοῦ δείχνει πὼς θὰ φτάσῃ στὸ ὑπόγειο. Κι' ὕστερα περνάει σὲ μιὰν ἄλλη κάμαρη νὰ ἐτοιμάσῃ κάτι πρόχειρο γιὰ φαγητό. Ὁ Ταγκόρ κατεβαίνει τὴν πέτρινη σκάλα πού φέρνει στὸ ὑπόγειο. Ἀπὸ μακρὰ βλέπει τὸν Νιρούκτα. Ἐχει ἓνα κερὶ πλάϊ του καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνοίξῃ τὸ σιδερένιο σεντούκι. Τὸν βλέπει νὰ τὸ ἀνοίγῃ κι' ἓνα πλῆθος ἀπὸ χρυσὰ νομίσματα καὶ διαμάντια ἀστράφτουν. Μὰ ξαφνικὰ γίνεται κάτι πού τὸν κάνει νὰ παγώσῃ! Μιὰ μεγάλη κόμπρα ἐτοιμάζεται νὰ δαγκάσῃ καὶ νὰ χύσῃ τὸ δηλητήριό της μέσα στὸ αἷμα τοῦ Νιρούκτα πού τὰ ἔχει χαμένα. Μένει ἀ-

κίνητος, άνίκανος νά κάνη τήν ελάχιστη κίνησι...

Καί με μιάν ασύλληπτη ταχύτητα, βγάζει τὸ κυνηγετικὸ του μαχαίρι, σημαδεύει καὶ τὸ τινάζει πρὸς τὰ ἔμπρός.

Ἡ κοφτερὴ λεπίδα γίνεται μιὰ ἀστραπὴ σκίζοντας τὸν ἀέρα καὶ καρφώνεται στὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ. Τὸ ἔρπετὸ δέχεται ἓνα θανάσιμο κτύπημα. Σφυρίζει σὰν λυσσασμένον καὶ πέφτει σφαδάζοντας. Ὑστέρᾳ μένει ἀκίνητο.

Τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο τρέχει κοντὰ στὸν μαχαραγιᾶ, ποὺ εἶναι γονατιστὸς μπροστὸ στὸ σεντούκι καὶ τὸν βοηθάει νά σηκωθῆ.

—Σ' εὐχαριστῶ, Ταγκόρ!, τοῦ λέει καὶ ἡ φωνὴ του τρέμει ἀπ' τὴ συγκίνησι.

Τὸ παιδὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὰ χρυσᾶ νομίσματα καὶ τὶς διαμαντόπετρες.

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι ψεύτικα!, λέει. Οἱ διαμαντόπετρες εἶναι γυαλιὰ καὶ τὸ χρυσάφι τενεκὲς ἐπιχρυσωμένος. Σίγουρα κάποιος σκάρωσε αὐτὴ τὴ δουλειὰ γιὰ νά σὲ σκοτώσῃ τὸ φίδι!...

—Ὁ Ναντὶρ - Χό, σίγουρα!, γρυλλίζει ὁ Νιρούκτα. Ἦταν μιὰ παγίδα!

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΖΑΝΓΚΑΡ

ΑΡΧΙΖΟΥΝ ν' ἀνεβαίνουν ἀργὰ τὶς πέτρινες σκάλες ἀμίλητοι. Ἀπότομα ὅμως μένουν ἀσάλευτοι καὶ κυττάζουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο με ἔκπληξι. Μιὰ δια-

περαστικὴ γυναικεῖα κραυγὴ φτάνει ὡς ἐδῶ κάτω.

—Ἡ Ζανγκάρ!, ξεφωνίζει τὸ Ἑλληνόπουλο. Σαλτάρει καὶ τὸ λαστιχένιο κορμί του εἶναι σὰν νά πετάῃ στὸν ἀέρα, καθὼς ἀνεβαίνει τέσσερα - τέσσερα τὰ σκαλοπάτια. Φτάνει στὴν ἔξοδο τοῦ ὑπογείου, περνάει σὰ σίφουνας στὴν κάμαρη καὶ κυττάζει γύρω του.

—Ζανγκάρ!, φωνάζει. Ζανγκάρ!

Ξαφνικὰ ἀκούει ποδοβολητὸ ἀλόγου. Σκύβει ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἐνας καβαλλάρης με μαύρη μπέρτα κρατᾶει στὰ χέρια του τὸ κορίτσι. Ἡ παλάμη του τῆς κλείνει τὸ στόμα καὶ ἀρχίζει νά καλπάζῃ σὰν ἀστραπὴ πρὸς τὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι ποὺ φέρνει στὴν πλαγιὰ τοῦ ἀπέναντι λόφου. Ὁ Ταγκόρ πηδάει ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔχει ἀφήσει τὸ ἄλογό του. Μὰ τοῦτο δὲν βρίσκεται πιά στὴ θέσι του! Ὁ ἄγνωστος με τὴ μαύρη μπέρτα τὸ ἔλυσε καὶ τὸ ἔδιωξε μακριὰ γιὰ νά τὸν ἐμποδίσῃ νά τὸν κυνηγήσῃ.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ἐνστικτό του τὸν προειδοποιεῖ γιὰ κάποιον φοβερὸ κίνδυνο ποὺ τὸν ζυγώνει. Χωρὶς νά ξέρῃ γιατί, σαλτάρει πλάγια, σκύβει κι' ἓνα κοφτερὸ τσιγκούρι ποὺ ζυγιάζεται πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του σκίζει σφυρίζοντας τὸν ἀέρα. Ἐνας Ἰνδὸς καβαλλάρης με ἄγριο πρόσωπο τὸν κυττάζει με τὰ φιδίσια του μάτια. Πέρασε σὰν

σαΐτα δίπλα του, μὰ δὲν μπό-
ρεσε νὰ τὸν χτυπήσῃ. Τώρα
ἐτοιμάζει νέα ἐπίθεσι. Κρα-
τάει πάλι σφιχτὰ τὸ τσεκού-
ρι στὸ χέρι του καὶ οὐρλιά-
ζοντας ὑποχρεώνει τὸ ἄλογο
νὰ ὀρμήσῃ καὶ πάλι ἀπάνω
στὸ παιδί. Ὁ Ταγκὸρ σφίγγει
τὰ δόντια καὶ περιμένει. Τὸ
ἄλογο καλπάζει ἄγρια πρὸς
τὸ μέρος του. Στὸ μούτρο τοῦ
Ἰνδοῦ σχεδιάζεται ἓνα ἀπαί-
σιο γέλιο. Μέσα σ' ἓνα δευ-
τερόλεπτο ὁ Ταγκὸρ ἢ θὰ εἴ-
ναι νεκρὸς ἢ θὰ ἔχῃ κερδίσει.
Μὲ μιὰ σβέλτη κίνησι, τὴν τε-
λευταία στιγμή, παραμερίζει
ἀλλὰ τὰ σιδερένια του μπρά-
τσα κινουῦνται γοργὰ σὰν δυὸ
φοβερὲς ἀρπάγες καὶ φου-
χτιάζουσι τὸ δεξιὸ πόδι τοῦ κα-
βαλλάρη. Μονομιᾶς τινάζεται
πρὸς τὰ πίσω καὶ ὁ Ἰνδὸς
μὲ τὸ τσεκούρι κατρακυλάει
στὸ χῶμα βλαστημῶντας. Τὸ
ἠρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο μουντά-
ρει ἀπάνω του. Ἀλλὰ ἐκεῖνος
ξεφεύγει καὶ κάνει μερικὰ βή-
ματα πρὸς τὰ πίσω. Ἡ ράχη
του ἀκουμπάει τώρα στὸν κορ-
μὸ ἐνὸς μεγάλου δέντρου. Τὸ
παιδί σαλτάρει σὰν πεινασμέ-
νο λιοντάρι. Τὰ δάχτυλά του
τυλίγονται στὸν καρπὸ τοῦ
χεριοῦ ποὺ κρατᾷ τὸ τσε-
κούρι καὶ τὸ ἄλλο του χέρι
σφιγμένο σὲ γροθιά κατεβαί-
νει σὰν ἓνα φοβερὸ ἀστροπε-
λέκι στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰνδοῦ.
Σχεδὸν ἀμέσως σκύβει, ἀρ-
πάζει τὸ τσεκούρι καὶ τρέχει
κοντὰ στὸ ἄλογο τοῦ συμμο-
ρίτη, ποὺ στέκει λίγα μέτρα
πιὸ ἐκεῖ καὶ παρακολουθεῖ μὲ
ἐκπληκτὰ μάτια τὴ δραματι-

κὴ σκηνή. Σαλτάρει στὴ ράχη
του καὶ ξεχύνεται σὰν σαΐτα
πρὸς τὸ μονοπάτι, πίσω ἀπὸ
τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ μαύρη
μπέρτα ποὺ ἔχει ἀρπάξει τὴν
Ζανγκάρ...

ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥΣ

Ο ΤΑΝ ὁ Ταγκὸρ φτάνει
στὴν κορυφὴ τοῦ λό-
φου, ὁ Ἰνδὸς κατηφο-
ρίζει πρὸς τὴν ἀντίθετη πλα-
γιά. Ἀπὸ ψηλὰ τὸ παιδί βλέ-
πει τὸ φαρδὺ ποτάμι, ἓναν με-
γάλο παραπόταμο, ποὺ ἔρχε-
ται ἀπὸ τὸν Γάγγη καὶ κατε-
βαίνει πρὸς τὴ Βεγγάλη.

Ὁ καβαλλάρης μὲ τὴ μαύ-
ρη μπέρτα γυρίζει κάθε τόσο
καὶ κυττάζει πίσω του. Ἔχει
ἀντιληφθῆ ὅτι κάποιος, ποὺ
πετᾶνε σπίθες τὰ πόδια τοῦ
ἄλόγου του, τὸν κυνηγᾷ.
Πιέζει κι' αὐτὸς τὸ ζῶο, μὰ
ὁ Ταγκὸρ ὀλοένα καὶ τὸν ζυ-
γώνει περισσότερο. Κάθε στιγ-
μὴ ποὺ περνᾷ τὸν φέρνει
πιὸ κοντὰ του. Καὶ σὲ λίγο,
καθὼς ἀφίνουν πίσω τους τὸ
λόφο καὶ καλπάζουσι στὴν πε-
διάδα, πλάϊ στὸ ποτάμι, τὸ
παιδί φτάνει τὸν καβαλλάρη.
Ὁ Ταγκὸρ βγάζει μιὰ κραυ-
γὴ θριάμβου καὶ ἐτοιμάζεται
νὰ ἐπιτεθῆ, κραδαίνοντας τὸ
τσεκούρι.

Τὸ κορίτσι ἀκούει τὴ φωνὴ
τοῦ φίλου της καὶ παίρνει θάρ-
ρος. Ἡ φλόγα τῆς ἐλπίδας
ποὺ τρεμοσβύνει, ξαναφουν-
τώνει μέσα της. Τὴν ἴδια στιγ-
μὴ, τὸ Ἑλληνόπουλο, ποὺ
βρίσκεται τώρα πλάϊ στὸν κα-
βαλλάρη, κάνει ἓνα ἀκροβατι-

κὸ πῆδημα. Ἀφίνει τὸ ἄλογο του νὰ τρέχη καὶ μὲ μιά ἀσύλληπτή ταχύτητα γαντζώνεται στὴ ράχη τοῦ ξένου ἀλόγου. Τὸ ἀριστερό του μπράτσο τυλίγεται σὰ σιδερένια θηλειὰ γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴ μαύρη μπέρτα καὶ τὸ ἄλλο χέρι του ποὺ κρατάει τὸ τσεκούρι διαγράφει ἓνα θανάσιμο τόξο στὸν ἀέρα. Ὁ Ἰνδὸς οὐρλιάζει, γέρνει πλάγια βαρειά πληγωμένος καὶ πέφτει στὸ χῶμα. Μὰ σὲ τοῦτο τὸ ἄσκημο πέσιμο παρασύρει μαζί του καὶ τὴν Ζανγκάρ! Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀνατριχιάζει. Εἶναι μιὰ φοβερὴ στιγμή. Προσπαθεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὸ ἄλογο. Μὰ τὸ ζῶο δὲν τὸν ἀκούει. Φοβισμένο καλπάζει σὰ σίφουνας. Τότε ὁ Ταγκὸρ ἀποφασίζει νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα. Ἀφίνει τὸ κορμί του νὰ γλυστρήσῃ κάτω ἀπ' τὴν κοιλιὰ τοῦ ἀλόγου καὶ πέφτει στὸ ἔδαφος. Αἰσθάνεται μιὰ δυνατὴ ζάλη, καθὼς παίρνει μερικὲς τοῦμπες στὸ χῶμα, ἀλλὰ ξαναβρίσκει ἀμέσως τὸν ἑαυτό του. Σηκώνεται καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος τῆς Ζανγκάρ. Ὁ Ἰνδὸς εἶναι ἀσάλευτος. Τὸ κορίτσι εὐτυχῶς δὲν ἔχει τίποτα! Τὰ δυὸ παιδιὰ ἀγκαλιάζονται μὲ δακρυσμένα μάτια.

— Ἦταν ἓνας Τέγκ!, λέει τὸ κορίτσι.

— Θαρρῶ πὼς ἔρχεται κι' ἡ παρέα του, λέει μὲ σφιχτὰ δόντια τὸ παιδί.

Πραγματικά, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς πεδιάδας καλπάζοντας

καὶ πυροβολῶντας ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος τους κάμποσοι καβαλλάρηδες. Τὰ δυὸ παιδιὰ γεμίζουν ἀπὸ καινούργια ἀγωνία. Μόνοι σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά, χωρὶς ἄλογα, εἶναι καταδικασμένοι. Ξαφνικά, ὁ Ταγκὸρ ἔχει μιὰ ἔμπνευσι:

— Στὸ ποτάμι!, μουγγρίζει. Νὰ ριχτοῦμε στὸ ποτάμι. Θὰ τοὺς ξεφύγουμε κολυμπώντας.

Μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα τρέχουν πρὸς τὴν ὄχθη. Ρίχνονται στὰ θολὰ νερά.

Οἱ καβαλλάρηδες, ποὺ ἔχουν φτάσει στὴν ὄχθη, πυροβολοῦν.

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἄμως ἀπομακρύνονται ὀλοένα καὶ περισσότερο.

— Μιὰ βάρκα!, ξεφωνίζει ἡ Ζανγκάρ.

Πραγματικά, ἀπὸ ψηλὰ παρασυρμένη ἀπὸ τὸ ρεῦμα, ἔρχεται μιὰ βάρκα. Εἶναι ἀκυβέρνητη καὶ κανεὶς δὲν ὑπάρχει μέσα.

— Σὲ δυὸ λεπτὰ θὰ περάσῃ ἀπὸ μπροστά μας!, λέει ὁ Ταγκὸρ. Ἐτοιμάσου ν' ἀρπαχτοῦμε ἀπὸ τὶς κουπαστές!

Ἡ βάρκα ζυγώνει καὶ μὲ μερικὲς ἀπλωτὲς τὰ δυὸ παιδιὰ γαντζώνονται ἀπάνω της. Ὑστερα, μὲ σβέλτες κινήσεις σκαρφαλώνουν ἀπὸ τὰ πλάγια τῆς καὶ πηδοῦν μέσα.

Βρίσκουν δυὸ κουπιὰ καὶ ἀρχίζουν νὰ κωπηλατοῦν. Παρ' ὅλη τὴ δύναμι τοῦ ρεύματος, ἡ Ζανγκάρ κι' ὁ Ταγκὸρ κατορθώνουν νὰ κατευθύνουν τὸ μικρὸ σκάφος καὶ ταξιδεύουν σχεδὸν ἄνετα. Ὑ-

στερα από μισή ώρα τὴν κατευθύνουν στὴν ὄχθη. Εἶναι ἕνας μικρὸς κόλπος μὲ καλαμιές πού κόβει τὴ φύρια τοῦ νεροῦ. Ρίχνουν τὴ βάρκα στὴν ἀμμουδιά καὶ πηδοῦν ἔξω.

—Σωθήκαμε!, λέει χαρούμενα τὸ κορίτσι.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως κάτι ἴσκιοι σαλεύουν πίσω ἀπὸ τὶς καλαμιές καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ βρίσκονται ξαφνικὰ κυκλωμένα ἀπὸ δέκα Ἴνδους μὲ ἄγρια μούτρα καὶ φιδίσια μάτια. Γίνονται χλωμὰ καὶ ρίχνουν γύρω τους τρομαγμένες ματιές.

Ὁ Ταγκὸρ κάνει νὰ κινηθῆ, μὰ νοιώθει τὴ μύτη ἐνὸς μαχαιριοῦ ν' ἀγγίξει τὸ λαιμό του. Γυρίζει καὶ βλέπει. Τέσσερις Ἴνδοὶ πέφτουν ἀπάνω του καὶ τὸν κρατοῦν.

—Ὁ Ναντίρ - Χό! γρυλλίζει.

—Ναί. Ὁ ἴδιος!, λέει καὶ χαμογελάει ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τέγκ. Στὸ εἶχα ὑποσχεθῆ πῶς θὰ ξανασυναντηθοῦμε, Ταγκὸρ! Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ μπερδεύεσαι κάθε τόσο στὰ πόδια μου καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ πληρώσης!

Τὸ παιδί τὸν κυττάζει μὲ μῖσος.

—Κάποτε θὰ πληρώσης κι' ἐσύ, ληστή!, τοῦ λέει μὲ σφιχτὰ δόντια.

Ὁ Ναντίρ - Χό ὅμως δὲν ἀπαντᾷ. Γυρίζει στοὺς ἀνθρώπους του.

—Πάρτε αὐτὴ τὴ μικρή, τοὺς διατάζει καὶ πηγαίνετε τὴν κατ' εὐθείαν στὸ ναὸ τῆς Μεγάλης Κάλι. Ἡ θεὰ ζητάει

τὸ αἷμα της. Ἀπόψε θὰ τὴ σφάζετε στὰ πόδια της.

Τρεῖς Τέγκ τραβοῦν τὸ κορίτσι πίσω ἀπὸ τὶς καλαμιές, ἐνῶ παλεύει ἀπεγνωσμένα νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τους.

—Ταγκὸρ!, Βοήθησέ με, Ταγκὸρ!, φωνάζει.

Ἀλλὰ τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν μπορεῖ νὰ σαλέψῃ. Ὁκτῶ χέρια τὸν κρατοῦν ἀκίνητο. Νοιώθει τὰ μάτια του δακρυσμένα.

—Δὲν εἶσαι ἄντρας, Ναντίρ - Χό!, μουγγρίζει. Εἶσαι ἕνας δειλὸς καὶ τὰ βάζεις μὲ τὶς γυναῖκες! Μὰ ὁ Νιρούκτα θὰ σοῦ τσακίσῃ μιὰ μέρα τὸ κεφάλι.

Ὁ Ναντίρ γίνεται κίτρινος ἀπὸ τὴ λύσσα καὶ σηκώνει τὸ χέρι καὶ τὸ κατεβάζει δυὸ φορές μὲ δύναμι στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ.

—Νά, γιὰ νὰ μάθῃς νὰ κρατᾷς τὴ γλώσσα σου!, λέει σφυρίζοντας σὰ φίδι.

Τὸ παιδί δαγκώνει τὰ χείλη του. Μὰ δὲν δείχνει πῶς πόνεσε.

—Εἶσαι ἕνας φονιάς!, τοῦ λέει. Ἄν συναντηθοῦμε ἄλλη φορὰ θὰ σὲ σκοτώσω χωρὶς καιμιὰ τύψι.

Ἐνα ἀπαίσιο γέλιο ἀκούγεται.

—Δὲν θὰ προφτάσης, ἡλίθιε!, γρυλλίζει ὁ Ναντίρ. Ἐκτὸ μέτρα ἀπὸ ἐδῶ εἶναι μιὰ ὠραία καὶ γραφικὴ λίμνη μὲ ἑκατοντάδες κροκοδείλους. Ἐκεῖ θὰ σὲ ρίξουν σὲ λίγο καὶ τὰ ἔρπετά θὰ βροῦν τρυφερὸ καὶ νόστιμο τὸ κρέας σου!

Καί, καθὼς μιλάει, γυρίζει

πρὸς τοὺς συμμορίτες ποὺ κρατοῦν τὸ παιδί.

—Πάρτε τον καὶ ρίχτε τον στὴ λίμνη!, διατάζει ἄγρια.

Ὁ Ταγκὸρ δοκιμάζει ν' ἀντισταθῆ, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ κάνη τίποτα. Τὸν σέρνουν καὶ τὸν χτυποῦν. Μιὰ φοβερὴ ἀγωνία τὸν πνίγει. Ὅχι, δὲν θέλει νὰ πεθάνῃ μ' ἓνα τόσο φριχτὸ θάνατο. Ἀγωνίζεται μὲ ἀπόγνωσι. Ἀλλὰ ὅλα εἶναι χαμένα. Ὑστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ οἱ Τέγκ τὸν ἔχουν φέρει στὴ λίμνη. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἀνασηκώνουν καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ἥρωϊκοῦ Ἑλληνόπουλου γεμίζει ἀπὸ μιὰ ἀπε-

ρίγραπτη ἀπελπισία, καθὼς βλέπει τὰ συχαμερὰ ἔρπετὰ νὰ περιμένουν μὲ ἀνοιχτὲς τὶς τεράστιες μασέλες τους, ἕτοιμα νὰ τὸν κατασπαράξουν.

—Καλὴ διασκέδασι μὲ τοὺς κροκόδειλους, Ταγκὸρ!, γρυλλίζει ὁ Ναντίρ - Χό, ποὺ ἔχει φτάσει σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ στὴ λίμνη. Ὁ Νιρούκτα δὲν θὰ σὲ ξαναδῆ πιά.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ παιδί, σὰν νὰ ζῆ μέσα σ' ἓνα φριχτὸ ἐφιάλτη, νοιώθει τὰ χέρια ποὺ τὸν κρατοῦν νὰ τὸν τινάζουν στὴ λίμνη μὲ τοὺς φοβεροὺς καὶ ἀχόρταγους κροκόδειλους...

Τ Ε Λ Ο ς

ΤΑΓΚΟΡ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΪΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Λέκκα 22 ✧ Ἀριθ. 2 ✧ Τιμὴ δραχ. 2

Οἰκονομικὸς Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντής: Στ. Ἀνεμοδουράς, Ἀριστείδου 174. Προῖστ. Τυπ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ἀμαζόνων 25

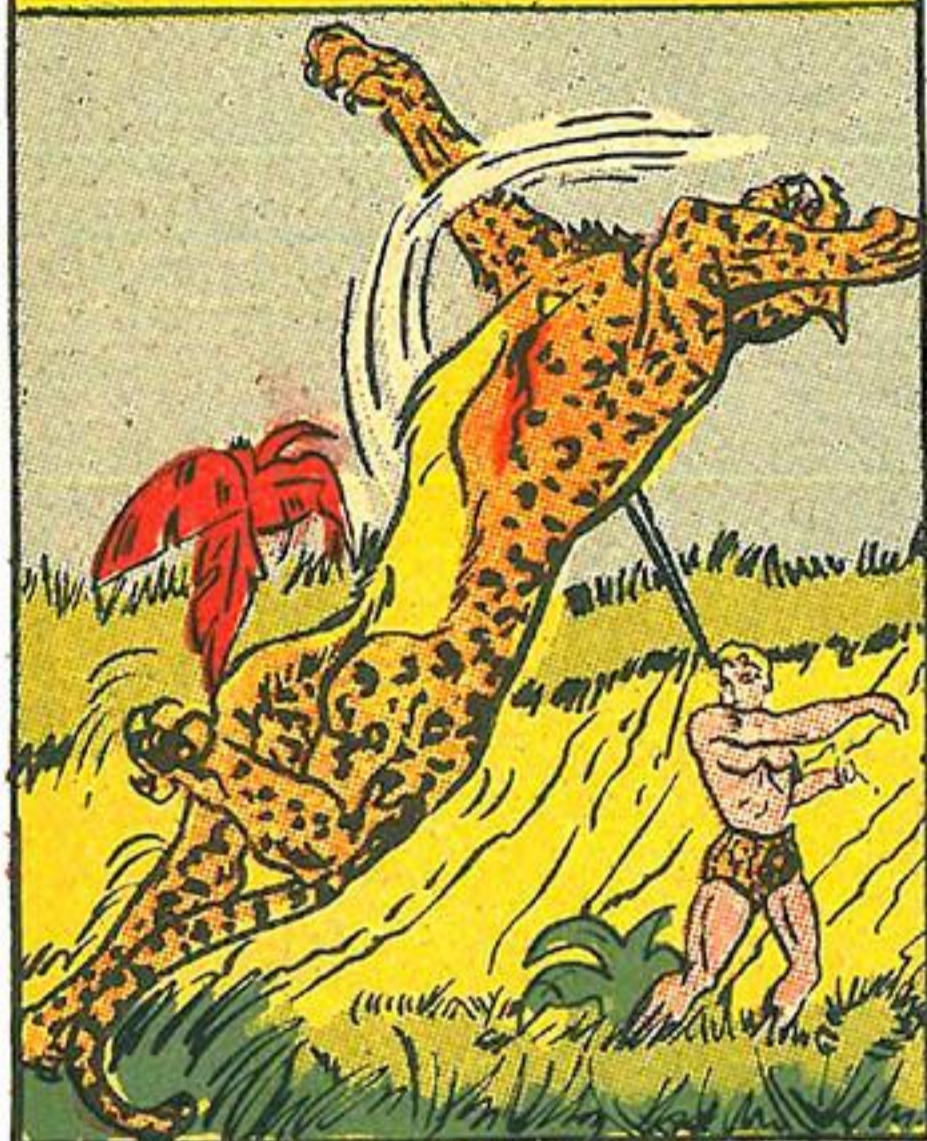
Θὰ κατασπαράξουν οἱ κροκόδειλοι τὸν Ταγκὸρ, τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο; Θὰ πάρετε ἀπάντησι στὴν ἐρώτησι αὐτὴ στὸ ἐπόμενο τεῦχος, τὸ 3, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Παρασκευή, μὲ τὸν τίτλο:

Ο ΑΣΥΛΛΗΠΙΟΣ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ

Ἐνα τεῦχος ποὺ θὰ κἀνῃ τὴν ἀνάσα σας νὰ πιασθῆ καὶ τὴν ψυχὴ σας νὰ γεμίση ἀπὸ ρίγη συγκινήσεως.

ΤΟ ΘΗΡΙΟ ΤΙΝΑΖΕΤΑΙ, ΜΑ ΤΟ ΑΚΟΝΤΙΟ
ΤΟΥ ΚΑΕΓΚΑ ΣΦΩΡΙΖΕΙ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΥΠΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ!

ΚΙ' ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑ-
ΡΕΞΕΝΟ ΑΓΚΑΘΟ-
ΤΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ
ΚΛΑΔΙΩΝ ΞΕΧΩΡΙΖΕΙ
ΜΙΑ ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΕΝΗ
ΜΟΡΦΗ, ΠΟΥ ΚΑΛΕΙ
ΝΑ ΤΗΝ ΣΕΣΘΟΥΝ
ΑΠ ΤΟΝ ΤΡΟΜΕΡΟ
ΚΙΝΔΥΝΟ.

ΒΟΗΘΕΙΑ!

ΜΕΙΝΕ ΠΙΣΩ ΑΝΝΑ!
ΙΣΘΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΓΙΔΑ!

ΜΕΡΙΚΕΣ ΘΗΛΙΕΣ ΟΜΩΣ ΠΑΝΩ
ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ
ΓΡΗΓΟΡΩΤΕΡΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΠΑ.

ΕΙΝΑΙ ΚΡΥΜ-
ΜΕΝΟΙ ΣΤΑ ΔΕΝ-
ΤΡΑ! ΓΡΗΓΟΡΑ!

